

**GENÇLİK
CEPHESİ'NDE
BİRLEŞELİM
KAZANALIM!**

*GENÇLİK
CEPHESİ'NDE
BİRLEŞELİM,*

KAZANALIM

Devrimci Gençlik Dergisi Özel Sayısı: 15
Sahibi Ve Yazı İşleri Müdürü: Cem Duman
Adresi: Binbirdirek Mah. Klodfarer Cad. Aksoy
İşhanı. No:31/8 Fiyatı: 50.000. TL (KDV Dahil)

Baskı: Ceylan Mat.ltd.Tel:(0212) 517 0081 -82

GENÇLIK MÜCADELESİNDE, BAYRAĞI
DEVRALDIĞIMIZ ŞEHİTLERİMİZE,
MAHİRLERE, DENİZLERE, KAYPAKKAYALARA, SİNANLARA, HAMİYETLERE, ŞENGÜL
BORANLARA, SİNAN DEMİRBAŞLARA, NILGÜN GÖKLERE, ALİRIZA KURLARA, TARIK
ZİYALARA,
BİRTANLARA, TORAMANLARA
VE DAHA YÜZLERCESİNE
SÖZ VERİYORUZ Kİ,

BİRLEŞECEĞİZ VE KAZANACAĞIZ!

*HALK İÇİN EĞİTİM,
HALK İÇİN
ÜNİVERSİTE
MÜCADELESİNDE*

İLERİ!

Merhaba,

Bugüne kadar ayrı ayrı ya da birlikte gerçekleştirdiğimiz eylemlerde neyi başarıp nerede eksik kaldığımız üzerine yoğun tartışmalar yapıldı

Yaşadığımız şu son dönemse ileri sürülen tüm bu görüşleri esaslı bir sınavdan geçirdi.

Bu dönemin en olumlu yanı kuşkusuz gençliğin birliğinin yaratılması yolunda atılan adımlardı.

Bugün, birlik sorunu, yani en geniş öğrenci kitlesini kapsayacak örgütlenmelerin yaratılması ve mücadelenin birlik içinde daha geniş alana yayılması, daha güçlü kılınması sorunu ciddiyetini ve aciliyetini koruyor.

Bu broşürü yazma ihtiyacı duymamızın nedeni de gelişen bu sürece katkıda bulunmak, birlik ve örgütlenme sorununa bakış açımızı dile getirmek, konuyu ve önerilerimizi tartışmaya açmak ve gençliğin birliğini yaratma yolunda somut adımlar atılmasını sağlamaktır.

Bugün kendi tercihlerini ve çıkarlarını öğrenci gençliğin ihtiyaçlarının önüne koyup, her şeye bu gözlükle bakan belirli samimiysiz kesimler dışında hemen herkes birlik konusunda hemfikir durumda. Öyleyse önümüzdeki süreçte bu birliğin nasıl yaratılacağını, birlikte mücadelenin kalıcı ve sağlıklı bir noktaya nasıl getirileceğini somutlamak gerekiyor. Yalnız hemfikir olan kesimler de değil, birlik sorununa yukarıda belirttiğimiz tarzda olumsuz yaklaşan kesimler de dahil olmak üzere tüm kesimleri kucaklayan, herkesin fikrini ayaklan yere basan tarzda somut olarak ortaya koyabileceği zeminler bir an önce yaratılmalıdır.

Birlikten ne anlıyoruz, nasıl birlik istiyoruz, birlik ve mücadeleye ilişkin öneri ve programlarımız nelerdir, nasıl başarılı olacağız, gençliğin en geniş katılımını sağlayacak örgütlenmeleri nasıl şekillendirmeyi düşünüyoruz, merkezi olarak güçlerimizi nasıl birleştireceğiz vb. tüm sorunları tartışmalı ve cevaplar bulmalıyız.

Bugüne kadar birliklerde başardıklarımız, başaramadıklarımız nelerdir? Eksiklikler, yanlışlar nereden kaynaklanıyordu sorularına vereceğimiz doğru cevaplar, çıkaracağımız dersler sağlıklı bir örgütlenmeyi yaratmamızda yardımcı olacaktır. Her zeminde, kitlelerin gözü önünde tartışmalı ve sürecin bizi beklemediği gerçeğinden hareketle bir an önce netleşerek somut adımlar atma yoluna gitmeliyiz.

Broşürde bu konulara yer vermeye çalıştık. Görüşlerimizi, önerilerimizi açtık. Kimi eksik bulabilir, kimi fazla. Herkese, tüm gruplara, tek tek tüm öğrenci arkadaşlarımıza haydi gelin tartışalım diyoruz. Fazlası varsa budayalım, eksikse tamamlayalım ama somut bir şeyi ortaya çıkaralım.

Artık "birlik sorunu önümüzde duruyor" demekten kurtulalım. Birliğimizin gücü dursun önümüzde artık ve yolumuzu açsın.

"Şimdi birlik, şimdi daha güçlü örgütlenmeler yaratma zamanıdır" diyor, birleşip kazanacağımıza inanıyoruz...

İÇİNDEKİLER

NEDEN BİRLİK Gün Birlik

Günüdür

Sadece Bugün Değil Dün De Birlik Diyorduk

Tarihi Olmayanların Geleceği De yoktur

*DÜNDEN BUGÜNE OLUŞAN BİRLİKLER VE
YAŞANAN TIKANMALARIN NEDENLERİ*

Neden Birlik İstenmedi

İstanbul Öğrenci Demekleri Federasyonu (İÖDF)

Merkezi Demekler Birleşiyor -TÖDEF

I Gençlik Kurultayı (1991)

Gençlik Örgütleri Koordinasyonu-GÖK (1992-1993)

Özgür Eğitim Platformu-ÖEP (1995)

Üniversiteli Öğrenciler Platformu-ÜÖP (1996) ve

Bugünkü Durum

NEDEN GENÇLİK CEPHESİ?

Gençlik Cephesi Nasıl Şekillenecek?

Meclisler, Komiteler

*HEDEFİMİZ, HALK İÇİN EĞİTİM YAPAN, HALK
İÇİN BİLİM ÜRETEN DEMOKRATİK HALK
ÜNİVERSİTELERİ OLACAKTIR.*

Ülkemiz ve Üniversiteler

Demokratik Halk Üniversiteleri

GENÇLİK CEPHESİ PROGRAMI

Gençlik Cephesi Ne İçin Mücadele Etmelidir?

Gençlik Cephesi,

Akademik-Demokratik Haklar için Mücadele Etmelidir.

Gençlik Cephesi,

Haklar ve Özgürlükler için Mücadele Etmelidir.

Gençlik Cephesi,

Vatanın Bağımsızlığı için Mücadele Etmelidir.

Gençlik Cephesi,

Kürt Halkının Talepleri için Mücadele Etmelidir.

Gençlik Cephesi Halkın Yanındadır.

ÇAĞRIMIZDIR

NEDEN BİRLİK?

Birlik sorunu "durduk yerde" güncelleşmedi tabi ki Bu nedenle, soruya cevap vermeden önce kısaca da olsa ülkemizdeki gelişmelere bir göz atmak gerekir.

işçiler, memurlar, öğrenciler, köylüler, gecekondulular, herkes alanlarda. Ülkenin dört bir yanında halk hakkını istiyor, açlığı, sefaleti, onursuzluğu dayatanlara karşı isyan ediyor, direnişler gerçekleştiriyor.

Memnuniyetsizlik pek çok sınıf ve toplumsal kesimi sarmış durumda. Devlet, her geçen gün artan oranda yönetme yeteneğini yitiriyor. Kriz, giderek derinleşiyor, burjuva siyaset sahnesinde çürümüşlük bütün boyutlarıyla ortaya seriliyor. Halk, hızla düzen saflarından kopma eğilimi gösteriyor. Örgütlenme ve mücadele isteği hemen her kesimde kendini çok çıplak olarak ortaya koyuyor.

Ancak bu tabloya eklenecek olan önemli bir nokta da, halkın hemen bir çok kesimi düzene karşı kendi cephelerinden bir mücadele verse de, faşizmin politikalarını geriletecek ve belirli kazanımları beraberinde getirecek olan birlikte mücadelenin hala tam olarak sağlanamamış olmasıdır. Bu açıdan dönemin öne çıkan en önemli görevlerinden biri bu sınıf ve tabakaların mücadelelerinin birleştirilmesi ve dağınkılığın giderilmesidir. Kendi özelimizde ise şu anda belli bir dağınkılık içinde bulunan öğrenci gençliğin içindeki tüm devrimci, demokrat, yurtsever dinamikleri ortak hedefler doğrultusunda birleştirmektir. Ve devamında atılması gereken adım, bu birliği diğer halk güçlerinin mücadelesiyle birleştirmektir.

Dağınkılık, kazanmanın önündeki en büyük engel. Bölmek, parçalamak da iktidar sahipleri için sindirmenin, karşısındaki gücü etkisiz kılmanın en kolay yolu durumunda. Onun için de sürekli halkı birbirine düşman etmek istiyorlar. Suni düşmanlıklar yaratıp, körükliyorlar. Dinler, mezhepler, milliyetler ve hatta tutulan futbol takımına, sevilen bir sanatçıya kadar her türlü yöntem ve araç kullanılarak halk birbirine yabancılaştırılmaya, birliği engellenmeye çalışılıyor.

Gençlikte de bu politika çok belirgin şekilde ortaya çıkıyor. İlk elde eylemlere katılanlar, haklarını arayanlarla, şu ya da bu nedenle eylemlere katılmayan öğrenci gençlik birbirine düşürülmeye çalışılıyor. "Onlar terörist", "onların derdi okumak değil", "olay çıkartmak istiyorlar" vb. sayısız demagoji buna hizmet ediyor. Devletin "böl-yönet" politikasının bir ayağı da şu ya da bu biçimde mücadele edenlere yönelik. Hakkını ısrarla arayanlara her türlü terör reva görülüp, uzlaşanlar "örnek öğrenci" olarak lanse ediliyor. Örgütlenmek ve hakkını aramak suç gibi gösterilmek isteniyor.

Bütün bu propagandaların öğrenci gençlik üzerinde bir etkisi yok mu? Yok demek yanlış olur. Oligarşinin bu politikaları öğrenci gençlik içindeki iddia sahibi güçler nezdinde de yankısını bulmaktadır.

Öğrenci Derneği bir eylem yapar, klüptekiler katılmak istemez. Ya da klüplerin bir faaliyeti olur, onlar da destek alamaz. Bir gençlik örgütlenmesi aynı olayla ilgili kendisi bir eylem gerçekleştirir. Diğer farklı bir eylem organize eder. Ama ortak paydalarda birlikte hareket fazlaca zorlanmaz. Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. Böyle bir tablo olduğunda henüz herhangi bir yapı içerisinde çalışmayan öğrenciler de kendini uzak tutar. Çünkü adım atmak için sıradan insan önce güvenebileceği ve kendini ikna eden bir güç görmek ister.

Doğaldır ki kolların, klüplerin, derneklerin, gençlik örgütlenmelerinin, örgütsüz gençliğin dünyaya bakışları, programları ya da hedefleri birebir aynı değildir. Olması da mümkün değil zaten. Bizim söylemek istediğimiz, klüpte çalışanlar klüplerinden, örgütlü olanların kendi örgütlenmelerinden vazgeçmesi değil. Ama tüm bu gençliğin hiç mi ortak bir paydası yok? Sorunları ve hedefleri arasında hiç mi bir bağlantı yok? Aksine, baktığımızda hepsinin üniversitelerdeki düzene ve düzenin uygulamalarına şu ya da bu ölçüde tepki duyduğunu görürüz. Bir çok noktada taleplerinin, özlemlerinin aynı olduğunu bile ifade edebiliriz. O zaman neden biraraya gelmeyelim, biraraya gelmemizin önündeki engel ne? Eğer sorun öğrenci gençliğin sorunlan-

nın çözümü ve gençliğin devrim ve halk saflarına katılmasıysa bizi bunu yapmaktan, birlik olmaktan alıkoyan sebepler nelerdir?

"Taviz vermek" ve "birilerinin peşinden sürüklenmek"se şu bilinmelidir ki, bugün devrimcilerin getirdiği Cephe önerisi ne kimseyi taviz vermeye zorlamaktadır ve ne de devrimcilerin birilerini peşinde sürükleme gibi bir derdi vardır. Açık ve dürüstçe bir yaklaşımla, herkese ortak paydalarda ortak düşmana karşı birlikte mücadele etme çağrısı yapılmaktadır. Dahası bu öneriyle, asıl hedef olarak öne konulan, sorunun ana muhatabı olan en geniş öğrenci kitlesini sürece dahil etmek, sorunlarına sahip çıkmasını sağlamak ve mücadeleye sevkettir. Böylesi bir kaygının önüne farklı kaygılan koymak anlaşılır olmaktan uzaktır. Bugün yapılan çağrılar hiç kimseyi yadsımadığı gibi, herkesin kabul ettiği birlikte, ama ilkeli, disiplinli ve örgütlü bir çatı altında birlikte mücadele kavramının altını doldurma kaygısıyla yapılmaktadır. Bu anlamıyla her şeye tamam deyip isimler üzerinde takılıp kalmak, anlamsız önerileri süreçte öne çıkartmak, güvensiz yaklaşımlarda bulunmak her şeyden önce gençlik kitlesine karşı sorumsuzluktan başka bir şey değildir.

Bugün yapılan, hangi iddiayla ortaya çıkmış olursa olursun hiç kimsenin irade ve insiyatifini kırmadan, büyük bir örgütlenme ve mücadele isteğinde olan yüzbinleri ortak paydalarda harekete geçirmek için güçlerimizi, olanaklarımızı, enerjimizi, çabalarımızı birleştirme çabasındır. Ki ancak böyle samimi ve kitlelere açık tarzda yapılan birliktelikler doğrularımızın en geniş kitlelerle buluşması ve haklılığımızın kanıtlanmasının yolunu da açar. Bunun dışında yani kitlelerin gözü önünde cereyan etmeyen hiç bir birlik ya da herhangi bir faaliyet marjinalleşmekten kurtulamaz, süreci geliştirme yeteneği gösteremez. Sonuç alıcı eylemlilikler gerçekleştiremez, kitlelere bilinç taşıyamaz, onlara örgütlü mücadele kültürünü aşılayamaz. , Bugün hepimiz haraçlar kaldırılınsın, paralı eğitime son verilsin diyoruz. Hepimiz okuldaki polis-jan-darma baskısından rahatsızlık duyuyoruz. Gerici-faşist eğitim sistemine tepkiliyiz, işkencelere, katliamlara öfke duyuyoruz vb. vb.

Ve bu tepkimizi dile getiriyoruz.

Ama nasıl? Ne kadar birlikteliği yakalayabiliyoruz? Sonuç almanın birlikte mücadeleden geçtiği gerçeği bu denli açıkken, birlikte mücadele etmeyi ne kadar zorlayabildik?

İşte bu sorulara verilen cevaplar yetersizliğimizi açıkça ortaya koyuyor.

Sorun bugün esas olarak nasıl örgütlendiğimiz, nasıl bir çizgi izleyip izlemediğimiz, eylemlerde hangi yöntem ve araçları kullandığımız değil. Mutlaka bunların da tartışılması gerekir. Ve asıl söylemek istediğimiz tam bu noktaya ilişkindir. Tartışma ve her türden eleştirel süreçleri bile kitleler karşısında yapalım. Kitleleri boylu boyunca sürecin içine sokalım. Kendimize güvenerek doğrularımızı kitlelerin karşısında savunalım, eleştirilerimizi kitlelerin önünde koyalım ortaya. Eğer samimiyssek ve kendimize, doğrularımıza güveniyorsak, şuna emin olunmalıdır ki, kitleler haklılık ya da haksızlığımızı büyük bir netlikle ortaya koyacaktır. Örneğin medyatik eylemler ve uzlaşma teorileri ve pratiği eğer haklıysa bu kitlelerin gözü önünde tartışılabilmesi ve kitleler ikna edilmelidir. Yine tersine uzlaşmaz tavır alışlar ve gençlik eyleminin radikalize oluşu da aynı somutlukla tartışılabilir. Ki işte ancak böyle yapıldığında, yolumuzun doğruluğu ortaya çıkacak ve doğru olanın önu düzlendiği gibi yanlışlar mahkum edilecektir. Yeri gelir bu süreçlerde doğruyu söyleyenler kitlelerin gözünde geçici bir süre de olsa mahkum olabilirler. Hiç bir sakıncası yoktur. Devrimciler teori ve pratiklerinin en geniş kitlelerce onay göreceği güne kadar mücadelelerini sürdürmeye devam edeceklerdir. Ve asla akıldan çıkarılmamalıdır ki, er ya da geç doğrular en geniş kitlelerce sahiplenilecek, gerçek önderlikler ve kitlelerin istemlerine cevap verecek doğru pratik en geniş kitlelerce kabul görecektir.

Bugün gücümüz hiç de azımsanacak gibi değil. Bir Taksim'i düşünelim. Gerçekleşen birlik adımları Taksim'i zaptetmemizi getirdi.

Birlikler genişledi. Beyazıt Mitingini, Beyazıt işgalini başardık...

Ankara yürüyüşüne binlerce öğrenci katıldı.
Ve gençlik kendini, taleplerini tüm ülke kamuoyuna tartıştırdı. İktidar paniğe kapıldı yer yer. Kredflerin artırılacağı vb. açıklamalar günlerce ekranlara yansdı.
Üstelik gerçekleşen birlik kurma yolundaki ilk adımlardı.
Ve hedefleri, programı, kitle örgütlenmeleri yanıyla oturmuş birlikler yaratılmadığı halde başardık bunları.

Gün Birlik Günüdür

Gençlikten de birlik olunması yönünde büyük bir özlem ve talep vardır. Eylemlerdeki kitlelilik bunun açık ifadesidir. Herhangi bir gençlik örgütlenmesi tek başına eylemler yaptığında belli bir kesime hitap edebilirken, birlik başarılı olduğunda örgütsüz olan gençlik için de bir çekim merkezi olabilmekte, katılımları daha rahat sağlayabilmektedir. Çünkü gençlik birlik istiyor. Birlik olduğunda güç olunacağını biliyor.

O zaman çok açıktır ki, okullarda, fakültelerde, üniversitelerde, liselerde en geniş öğrenci kitlesini kucaklayabileceğimiz birlikleri, örgütlenmeleri yaratmalıyız. Kazanmak için gençliğin örgütlü birleşik gücünü oluşturmalıyız. Bu ertelenemez bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Ertelersek ne olur?

Gençlik olarak dün başardıklarımızı ve bundan sonra neleri başarabileceğimizi gören iktidar, her türlü baskıyı ve anti-propagandayı devreye sokarak gençliği sindirmeye çalışacaktır. Ve dağılık olmamız iktidarın eline koz vermemiz demektir. Zaten şimdiden oligarşi, gençliğin karşısına faşist örgütlenmeler yaratarak çıkıyor, faşist örgütlenmeleri kurulaştırmaya çalışıyor. Öğrenci Birlikleri bunun somut adımlarındandır.

Erteleme olayı, gençliğin mücadelesinin ve birliğin önüne çıkan engellerin gerek içte ve gerekse dışta çoğalması anlamına gelecektir. Gençliğin kaybedecek zamanı yoktur. Sorunlar ve saldırılar bizleri beklememektedir. Bu ortamda durmak geriye gitme demektir. Ne olursa olsun ileriye dönük adımlar atmalı, gençliğin ve mücadelenin ihtiyaçlarını herşeyin önüne koyarak, bu bilinç ve sorumluluk duygusuyla davranılmalıdır.

Onun için birlik ertelenemez bir görevdir diyoruz.

Ve bunun için kimse birliği parçalayıcı, bozucu davranmamalı, grupsal kaygı ve çıkarlarla hareket etmemelidir. Ayrılıkları değil, aynı olduğumuz ortak noktaları öne çıkartmalıyız. Herkesin doğrusu yine kendinindir. Ancak ortak çıkarınız gençliğin hak ve özgürlük mücadelesini geliştirmemizdir. Birleşmemiz gereken nokta budur.

Bugün herkes, en azından birliğin gerekli olduğuna inanan herkes kendini sorgulamalı, bugün yakıcı olan bu genel isteğin önüne geçen yanlarını samimiyetle açığa çıkartmalıdır. Ve bu sorgulama süreçlerinde esas olarak hangi, tutum ya da niyetlerin birlikteliğin önüne geçmeye hizmet ettiği açığa çıkartılmalıdır. Çünkü, "doğru, birlik yapılmalıdır, ama..." dedikten sonra gelenler çoğunlukla bu sürecin önünü kesen, tıkanan öneri ve görüşler olmaktadır.

Sadece Bugün Değil, Dün de Birlik Diyorduk.

Ve Birliği Zorluyorduk.

Dün de birlik diyorduk. Dün de tüm olanaklarımız ve enerjimizle gençliğin mücadele birlikteliği için elimizden geleni yapıyorduk. İlkesizliklere, düzen içiliğe, fırsatçılıklara, akıllara durgunluk veren entrika ve ayak oyunlarına direnerek devrimci saflığımız ve sorumluluğumuzla gençliğin birlikte mücadele ve örgütlenmesini yaratmak için çaba sarfediyorduk. Bütün platformlarda inatla, yeri geldiğinde iğneyle kuyu kazar gibi de olsa sabırla birlik dedik. Kitlelerle buluşmanın, en geniş gençlik kitlesini tek bir çatı altında toplamann

ve oligarşinin karşısına böyle tek yumruk olarak çıkmanın önemini ısrarla belirtiyor, bu durumun hem gençliğin kazanımı ve hem de ona öncülük iddiasında olan siyasi yapıların kazanımı olacağını vurguluyorduk.,

Kuşkusuz dünle bugün arasında farklılık olmadığını söylemiyoruz. Böyle düşünmek en azından bilimsel düşünmemek olur.

80'li yılların ikinci yansına dönüp baktığımızda, o dönemde de oluşan birlikler vardır. Ama o sürecin birliklerini ve örgütlenmelerini anlamak, öncelikle o süreci anlamaktan geçiyor.

Gençlik mücadelesi açısından 85-88'li yıllara damgasını vuran olgu, örgütlenme hakkının savunulmasıdır. O süreçte oluşan birlikler de vardır. Devrimci-demokratlar o süreçte ağırlıklı olarak öğrenci gençliğin örgütlenme hakkını kazanmak için mücadele etmiştir. Bu suretin özelliği bununla bağlantılı olarak 12 Eylül cuntası ardından yaratılmış olan örgütlenme korkusunun, pasifikasyon ve depolitizasyon politikalarının kırılması, yeni bir bilincin oluşumu ve örgütlü olmanın, politik düşünmenin, haklarına sahip çıkmanın ve bu yolda örgütlenmenin meşruluğunun yeniden kitlelere kazandırılmasıdır.

O dönemde istanbul'daki öğrenci gençlik güçlerini istanbul Öğrenci Demekleri Platformu çatısı altında birleştirmiştir. Ancak bu birlik o dönemin ihtiyaçlarına belli bir süre cevap verse de, kalıcı ve sağlıklı bir yapı olmaktan uzak olduğu için bir süre sonra tıkanmıştır. Bu tıkanmanın açılması için devrimciler tarafından gösterilen çaba da çeşitli kesimler tarafından çeşitli biçimlerde bastırılmaya çalışıldığıındandır ki, bu tıkanma mücadelenin önünde ayak bağı olan bir yapıya dönüştürmüştür Platformu.

Daha sonraki süreçlerde de birlik çağrılan yapılmış, gerçekleşen birlikler olmuştur. Bu konuya ilerde daha geniş yer vereceğimiz için kısaca şunu ifade edebiliriz; Birlikler her dönemde gündeme getirilmiş, bu konuda zaman zaman atılan adımlar olmuştur. Ama bugünkü birliklerin dünden farklılığı vardır.

Bu farklılığın temelinde her geçen gün büyüyen gençlik mücadelesi karşısında birliklerin, taban örgütlenmeleri üzerine oturan, en geniş kitleyi kapsayıcı bir muhtevaya ve biçime sahip olmaları zorunluluğu vardır.

Bugün düne nazaran, gençlikte örgütlenmelerin meşrulaştırılması, örgütlenme bilincinin geliştirilmesi sorunu temel sorun değildir. Çünkü bugün kitlelerin gözünde örgütlenme ve hak alma mücadelesine katılma anlamında belirgin bir bilinç gelişimi vardır. 12 Eylül terörünün yarattığı depolitizasyon ve pasifikasyon ortamı artık kınlmıştır ve kitleler süratle politize olarak deyim yerindeyse "tribünlerden inmekte" ve haklarını aramaktadır. Pek çok alanda kitleler haklarını aramak için hareketlidir ve çeşitli biçimlerde örgütlenme yolundadır. Yine gençlikte de farklı niteliklerde de olsa bir çok gençlik örgütlenmesi vardır. Gençlik, binlerle ifade edilebilecek katılımlarla devrimci, ilerici, yurtsever gençlik örgütlenmelerine ve eylemlerine katılmaktadır. Yani o günlerden bugünlere kadar verilen mücadele, ödenen bedeller, kazanılan mevziler bir birikim yaratmış, çok daha büyük bir gençlik potansiyelini açığa çıkartmıştır. Bugünkü eylemleri, ortaya çıkan potansiyeli anlamak için gençliğin mücadele tarihine bakmak gereklidir. Bugüne birdenbire gelinmemiştir ve bugün yakalanan kitlesellik, kitlelerdeki yükselen bilinç tesadüfi değildir.

Tarihi Olmayanların Geleceği De Yoktur

Bugün ortaya çıkan potansiyel yıllardır verilen mücadelenin sonucudur. Kararlılığın, uzlaşmaz bir mücadelenin başardıklarıdır. Gençlik bu günlere bedeller ödeyerek, şehitler vererek gelmiştir. Çeşitli hakların kazanılması ve örgütlenme bilincinin gelişmesinde gençlik hiçte azımsanmayacak bir fatura ödemiştir. Daha önceki yıllarda üniversitelere gelen binlerce öğrenci, bu girişimleri ve mücadeleleri yüzünden okullardan, yurtlardan atılmış, eğitim ve hatta barınma, beslenme hakkından mahrum kalmıştır. Yine binlercesi ağır işkencelerden geçirilmiş, yüzlerce cezaevlerine atılmış, onyılları bulan hapis cezalarına çarptırılmıştır. Binlerce ocak sönmüş, yüzlerce umut yokedilmiş ama işte mücadele bunlar üzerinde yükselerek kendini ka-

bul ettirmiş, ölümsüzleşmiştir. Bu günlere gelinmesinde işkencede katledilen Ankara öğrenci gençliğinin önderlerinden Birtan'ların, Mimar Sinan Üniversitesi'nde yaptığı akademik çalışma sırasında işkenceciler tarafından binadan atılarak katledilen Seherlerin, İstanbul Üniversitesi ve Liseli Devrimci Gençliğinin önderlerinden olan ve polisler tarafından katledilen Erol'ların, Ekrem'lerin, Uğur'ların, Şengül'lerin ve bu yolda şehit düşen nice insanın kanı-canı, emeği vardır. Hiç biri boşa gitmemiştir.

14 Nisanlar (1987), 28 Nisan'lar (1988), 1 Aralık (1989) işgalleri, 6 Kasım (1990-95) Boykotları, direnişler, gençlik mücadelesinin önünü açmış, bugünlere getirmiş, her geçen gün çok daha geniş kesime mücadele mesajları ulaşmıştır. Bu nedenle de bugün geniş kesimlerin mücadeleye katılımı söz konusudur. O zaman bizim yaratacağımız birlikler de bu potansiyeli kucaklamalı, örgütlemeli, aynı amaç doğrultusunda biraraya getirmelidir.

DÜNDEDEN BUGÜNE OLUŞAN BİRLİKLER VE YAŞANAN TIKANMALARIN NEDENLERİ

12 Eylül sonrası öğrenci gençlik üzerinde dizginsiz bir terör estirildi. Binlerce genç gözaltına alındı, yüzlercesi tutuklandı, idam sehpaları, infazlar birbirini izledi. Gençliği potansiyel terorist olarak gören faşist iktidar, botun bunlarla yetinmedi. Tehlikenin yuvalarıolarak gördüğü üniversitelere YÖK'le gerici-faşist egi-tim sistemiyle, kadrolaşmasıyla, Türk-İslam sentezi ve yoz kültürü ile girdi. Gençlik sindirilmeli teslim alınmalıydı.

12 Eylül koşullarında, cuntaya karşı mücadele eden gençlik önderleri, gençlik kadroları da vardı 1969'lardan 1980'lere kadar büyük bir onurla taşınan DEV-GENÇ'in direniş geleneği her türlü bedel göğüs-lenerek, kesintisiz sürdürüldü. Bu direniş geleneği meyvesini 80'li yılların ikinci yarısından itibaren yeniden vermeye bağladı. 12 Eylül terörüne karşı büyük bir öfke taşıyan gençlik vardı karşılarında. Kitlesel eylemler henüz gerçekleşme de dönemin faşist şeflerinin de itiraf ettiği gibi "patlamaya hazır bir bomba" gibiydi gençlik. Bu dönemde değil bir dernek kurmak, imza toplamak bile "suçtu", gözaltı nedeniydi, okullardan atılmak için yeterliydi.

Bütün bu saldırılara karşı 85'lerde kurulmaya başlanan öğrenci dernekleri gençlikteki polansiyelin, öfkenin, örgütlenme işleğinin ifadesiydi. Demek kurucusu olanlar sık sık gözaltına alınıyor, işkence görüyor, tehdit ediliyor, derneklerin dış mihraklar tarafından yönlendirildiği gibi söyler bolca safediliyordu. O nedenle bu süreçteki görev, öğrenci derneklerini her ne pahasına olursa okun kurup, yaygınlaştırmak, ör-gücnmeleri meşrulaştırmak, sahiplendirebilmektir.

Bu, sürecin öne çıkan göreviydi. Bu görev başarılımalı, demekler kurulup sahiplenilmeli, yaygınlaştı-rılmalıydı. Öyle de oldu.

Gençliğin örgütlenmelerini baskı ile engelleyemeyen ANAP iktidarı bu kez Tek Tip Öğrenci Derneği yasa tasansını gündeme getirdi. Bu tasarıya karşı gençliğin cevabı açık ve net olmalıydı. DEV-GENÇ çalışma larını bu yönde yoğunlaştırdı. Ve devrimci çevrelerle birlikte 14 Nisan Yürüyüşü'nün hazırlıkları başlatıldı.

İlk paniğe kapılanlar TKP reformistleri oldu. Provokasyon çığlıkları atılar günlerce. Ancak 14 Nisan günü 2000 öğrenci İstanbul'da Aksaray-Beyazıt'la yürüyüşe geçtiğinde 12 Eylül karanlığına karşı da kitlesel ve güçlü bir cevap verildi. Bu direniş mücadeleyi kampus sınırları içinde tutmaya çalışsan, pasifist, icazet dilencisi reformistlerin de gençlik mücaddesinde bilişini beraberinde getirdi. Bedel ödeyenler, cüretli olanlar sürecin önünü açıyor, saldırılara göğüs geriyor, derneklerine, örgütlenme haklarına sahip çıkıyordu. Reformistlerin uzlaşmacı, ürkek, icazetçi kafa yapıları da yokoluslarına zemin hazırlıyordu.

Örgütlenme hakkına sahip çıkıldıkça, cüretli önadımlar atırdıkça gençlikte kendine güven artmaya, dernekler yaygınlaşmaya başladı. Ve bir noktada artık kurulan derneklerin arasında dayanışma, birlik ve ko-ordinasyonun sağlanması acil bir ihtiyaç haline gelmeye başladı. Dernekler Platformu da böyle bir ihtiyacın sonucu olarak oluştu. Tüm demeklerin temsilcileri Dernekler Platformu'na katılıyor, ortak eylem kararlan çıkartılarak hayata geçiriliyordu. Başlangıçta organize edilen faaliyetler yanıyla olumluluklar taşısa da, ilerleyen süreçte şekilsizliği ve örgütsüzlüğü ile gençlik hareketini daha ileri mevzilere taşıma dinamiğini yakalayamamıştı. Platformun şekilsizliği, belli kurallara bağlanamamış olması, bir çok zaafı üretmeye başladı Bir süre sonra sağlıklı biri işleyiş bile ortadan kalkmaya başladı. Bazı dernek temsilcilerinin meşru olup olmadığı noktasında dahi Tartışmalar gündeme gelebildi.

Derneklerde de tıkanmalar sözkonusudur. Dolayısıyla hem derneklerin isletilmesi ve geliştirilmesi hem de merkezi örgütlenmelerin yaratılması gençliğin karşısına bir görev olarak çıkmıştır. Bu nedenle ilk olarak 1988 yılında DEV-GENÇ. Platformun asılarak ilkeli, disiplinli, belli kurallar ve tüzük üzerinde yükselen, programlı ve işlevli bir yapı olarak "Merkezi Örgütlenmelerin yaratılması gerektiğini gündeme getirdi. Ama bu denli açık ve yakıcı bir ihtiyaca rağmen, programlı, disiplinli, merkezi bir yapıyı kendi "dağınık" durumlarına uygun bulmayanlar da vardır. Ye bu noktada kendi sorunlarını öğrenci gençliğin atması gereken adımların önünde bir engelle dönüştürmekte çekinmezler. Merkezi örgütlenmelerin yaratılması yönündeki tüm tartışma önerilen özellikle DY çevresi tarafından gündeme alınmak istenmez, tartışmaların önünü tıkamak için her türlü kirli ve yakışsız yöneme başvurur.

1989'lu yıllara gelindiğinde örgütlenme sorunu, duyulan rahatsızlıklar artık geniş öğrenci gençlik kesimleri içinde de yüksek sesle tartışılmaktadır. Ne yapmalı soruları Aralık 89 tarihli Devrimci Gençlik dergisinde değişik yanlarıyla ifade edilmekte, diğer yapılarla tartışılmaya çalışılmaktadır

"Öğrenci gençlik hareketi platformlarla, koordinasyonlarla oyalanamaz Birim demeklerin durumu zaten ortadadır. Birim demeklerin güçsüzlüğü ve sağlıksızlığı yanında şekilsiz, nitelsiz platformlar ve koordinasyonlarla mücadele yürümez. Öğrenci gençliğin devrimci eylemlerinin birliği, mücadele birlikteliği sağlanamaz. Çünkü birlik ancak örgütlülük altında gerçekleştirilebilir. Doğru dürüst bir merkezi örgütlülük kuramıyorsak, mücadele-eylem birliğini nasıl sağlayacağız?"

Kitlenin iradesinin ve eğilimlerinin gerçek anlamıyla yansıtılmadığı şekilsiz platformların grupçuluğa, tekelciliğe, darbeciliğe, dayatmacılığa ve tasfiyeciliğe zemin yaratarak gençliğin eylem birlikteliğini sağlamanın önünde engel oluşturduğu bir gerçek değil midir?"

Birlikten sık sık sözedenlere sormak gerekiyor, platformların ve koordinasyonların gerçekliği önadayken yüksek öğrenim gençliğinin eylem birlikteliğini sağlamanın yolu olarak merkezi örgütlenme noktasında neyi önerdiniz, bugüne kadar ne yaptınız?"

Elbette ki, Merkezi Demek sihirli bir formül değildir. M.Ö.G.D. (Merkezi Öğrenci Gençlik Derneği)'nin oluşmasıyla öğrenci gençlik hareketinde yaşanan bütün sorunlar, bütün olumsuzluklar vb. bir çırpıda sona ermeyecektir. Ancak atılması gerekli önemli bir adım atılmış olacaktır. Öğrenci gençlik hareketi örgütsüzlükten ve dağınıklıktan kurtulabilecek ve ülke çapında merkezleşmenin güçlü koşulların yaratacağıdır." (Aralık 89, Devrimci Gençlik)

Öğrenci Dernekleri Platformu'nun tıkanıklığı her geçen gün artıyordu. Bu tıkanıklık öğrenci derneklerinde de görülüyordu. Artık iş o hale gelmişti ki, dernekler rahatlıkla Platformun aldığı kararlara uymayabiliyordu. Merkezi örgütlenme dayatmıştı.

İki yıl kadar Devrimci Gençlik bu sorunu gündemde tuttu. Örgütlenme sorununun çözümlenmesi gerektiği üzerinde ısrarla durdu, ancak cevap veren olmadı.

Uzunca süren tartışmaların ardından nihayet MÖ.G.D.nin karşısına alternatif olarak federasyon önerisini getirenler oldu.

Federasyon, işleyen, oturmuş örgütlenmelerin üzerinde şekillenebilecek bir üst örgütlülüktü. Oysa birim derneklerdeki sağlıksızlığı ifade etmeyen yoktu. Peki o zaman oluşturulacak bir federasyonun platformdan ne farkı olacaktı? Platform da dernek temsilcilerinden oluşan bir yapı değil miydi?

Bu tartışmaların sonuçlanması adeta mümkün değildi. Ya es geçilmeye çalışılıyor, bunun yetmediği yerde anlamsız ve ayaklan yere basmayan bir takım sözde öneri ve politikalarla süreç tıkanmaya çalışılıyor. Küçük hesaplar peşinde koşuluyor, grup çıkarlarının gözleri kör eden tavrı sergileniyordu.

Bunun üzerine Devrimci Gençlik. "Bir Kurultay örgütleyelim. O Kurultayda hangi örgütlenme biçimi karar olarak çıkarsa bu karar herkes için bağlayıcı olsun" önerisini getirdi. Kurultay, gençliğin katkı-

lınının sağlanacağı, örgütlenme sorununun kitlelerin gözü önünde ve bizzat gençlikle tartışılacağı ve sonuca ulaştırılacağı bir platform olacaktır. Karar gençlikle birlikte verilecek, alınacak kararlara herkes uyacaktır.

Bu herşeyden önce kendine ve gençliğe güveni gerektiriyordu. Bu öneriyi de başlangıçta çekinceli davranılsa da sonuçta kabul edildi. Platformda merkezi örgütlenme sorununu çözmek amacıyla yapılacak kurultayı organize edecek bir komisyon oluşturuldu. Ancak bir süre sonra DY'nin başını çektiği diğer yapılar da Kurultay çalışmalarından çekildiklerini açıkladılar.

Oysa karar birlikte alınmıştı.

Örgütlenme sorunu acildi.

Ve iki yıldır tartışılmaktaydı.

Sürüncemeye bırakma, oyalama tavırları karşısında Devrimci Gençlik, Platformda alınan karar hayata geçirmek için çalışmalarını sürdürdü. Ve toplam binotuz kişinin iradesini yansıtan yüzüç delegeyle gerçekleşen kurultayda M.Ö.G.D.'yi kurma karar alındı. Ve 22 Mayıs 1990'da İYÖ-DER (İstanbul Yüksek Öğrenim Gençliğiyle Dayanışma Derneği) kuruldu.

Neden Birlik İstenmedi?

Öğrenci Gençlikte birlik ve örgütlenme üzerine yıllardır tartışılıyordu. Öyleyse bunu mümkün kılacak bir örgütlenmeye niye karşı çıkmışlardı? Tablo ortadaydı. "Birlik" sözde kimsenin karşı çıkmadığı bir gerçek olsa da, pratikte dar grupçu, benmerkezci mantıkla, birlik içinde erime kaygıları vb. nedenlerle birlikler sabote edilmişti.

Öğrenci Demekleri Platformu'nun işlevsizleştiği süreçte bölücülüğün başını çekenler eski DY çevresi oldu. Kaygılan, oluşacak örgütlü bir yapı içerisinde erimekti. Diğer yapılar da farklı bir eğilim içinde değillerdi. İki seçenek vardı; örgütlülük ya da örgütsüzlük. Örgütlü bir yapı olursa, "birilerinin yürüncesine mi gireriz" şeklindeki kendine güvensiz yaklaşımları ön plana çıktı.

Kitlelerin karşısında yüzlerindeki hem "keskinlik" hem "birlikçilik" maskesinin hızla düşeceği ve hak almanın ve özgürleşmenin en önemli aracı olarak örgütlü olmanın ve programı disiplini olan bir yapı içinde çalışmanın getireceği "zorluklar" karşısında paniğe kapıldılar. Devrimci politikalar ve pratiğin kendilerini kitlelerin karşısında teşhir edeceği korkusuyla davranmaya başladılar. Ve bu nedenlerle bir belirsizlik, şekilsizlik içinde kalmayı tercih edip, kendiliğindencilik başını çeken DY ile birlikte ortak hareket ettiler.

Oysa birlik herşeyden önce kendine ve kitlelere güveni gerektiriyordu. Kitleye dayanmadan, kapalı kapılar ardında şekillenen yapılarla, tüzükler vb. ile önderlik elde edilemezdi. Kendi önerilerine güvenenler. kitleye dayandıklarına inananlar Kurultay'da çıkacak karara uyma cesaretini gösterebilirdi. Kurultay, gençliğin karar aldığı bir birlik platformuydu. Kitleye dayanmadan önderlik elde etmek sevdasında olanlar gençliğin iradesine de başvurmamış. Kurultaya katılmaktan kaçınmışlardı.

Bu süreçte birlik ve merkezi örgütlerime yaratma çağrılarına yaklaşımları başlangıçta oyalamak ve konuyu sürüncemede bırakmak oldu.

İki yıl kadar örgütlenme sorunu tartışma gündemine dahi alınmak istenmedi.

Merkezi örgütlenmeye tamam denildiği koşullarda ise bu kez, somut gerçeklikle ilişkisi olmayan çeşitli öneriler icat ederek veya resmen açıktan çeşitli ayak oyunları, darbeler, entrikalar tezgahlayarak tartışmaları boğuntuya getirmeye çalıştılar. DY çevresinin bu süreçte yaptıkları, birliği baltalayıcı çabalan öğrenci gençlik tarihine bir leke olarak geçti. Platformun Kurultayı organize etme kararına başlangıçta tamam denilmiş olmasına rağmen sonra vazgeçildi. Kurultayda "*tüm örgütlenme biçimleri tartışılın ve gençlikle birlikte örgütlenme sorunu karara bağlansın. Çıkan karar herkes için bağlayıcı olsun*" önerisine dahi olumlu cevap verilmedi. Sonraki süreçte bu kez Dev-Genç'liler gençliğin devrimci eyleminin birliği için "*ilk*

yönetim sizin *olsun, tek bir Dev-Genç'li yönetime girmeyecek*" diyecek kadar büyüklük ve devrimci sorumluluk örneği göstermesine rağmen yine küçük hesaplar yapmaya devam ettiler.

Daha başka ne yapılabilirdi? Birlik nasıl gerçekleşecekti? Devrimciler, örgütsüzlüğün önemli mevzi kayıplarını beraberinde getirdiği bilinci içinde ve yıllardır süren tartışmaların yarattığı moral gerilemeyi telafi etmek için çırpırırken, daha nasıl özveride bulunacak ve güvence vereceklerdi?

1.Ö.D.F (İstanbul Öğrenci Dernekleri federasyonu) Gençliğin Gücünü Bölmek Ve Devrimcileri Tasfiye Etmek İçin Kuruldu.

Öğrenci gençliğin Kurultayını bölen, kendi kararlarından bile dönerek hiç bir mantıklı gerekçe getirmeden ayrılan gruplar ve bunlara öncülüğü elden bırakmayan DY çevresi bu defa da, ayrı bir Kurultayın hazırlıklarına başladılar. İ.Ö.D.P yerine 1.Ö.D.F (İstanbul Öğrenci Demekleri Federasyonu) bu süreçte gençliğin gücünü bölmek pahasına siyasetler tarafından tam bir çıkar birliği içinde kuruldu. İ.Ö.D.F.'nin faaliyetleri adeta okullara bir kaç döviz asmakla sınırlı kaldı ve kısa sürede dağıldı. Tek ciddi sayılabilecek faaliyetleri ise öğrenci gençliğin 6 Kasım boykotu'nu bölme girişimi oldu.

Fazlası da beklenemezdi zaten. Ortak paydası devrimcileri tasfiye etmek olan tüm bu gruplar, bu payda ortadan kalkınca birbirlerine düşüldü ve doğal ki tek ciddi eylemleri de yine devrimcilerin eylemlerinin baltalanması üzerine oturdu.

İYÖ-DER'in kurulmasından sonra ülke çapında bir çok kentte reformizmin ve oportünizmin tüm engelleme çalışmalarına rağmen devrimciler merkezi demeklerini oluşturdular. Ankara, Bursa, Kayseri, İzmir, Kütahya, Trabzon, Konya'da merkezi dernekler oluşturuldu.

6 Kasım Genel Boykotu, Merkezi Dernekler tarafından açıklandığında kesinlikle karşı çıkan DY çevresi, boykot çalışmalarının yarattığı kitleyi görünce eylemi bölme faaliyetlerine başladı. Ve başta keskin boykot karşıtı olmalarına rağmen, engelleyecek güçte olmadıklarını görünce bu kez öğrenci gençliği boykottan bir hafta önce 31 Ekim'de boykota katılmaya çağırdı. Ancak çağrılan cevapsız kaldı. Tam bir bozgun yaşayarak rezil oldular.

Öğrenci gençlik, 6 Kasım 1990 günü İstanbul'dan Ankara'ya, Eskişehir'den Balıkesir'e, Bursa'dan Kürdistan'a kadar boykotu büyük bir başarıyla gerçekleştirdi. Bu boykot 14 Nisan 1987 yürüyüşünden sonra öğrenci gençliğin mücadelesinde ikinci bir dönüm noktası olmuştur. Ayrıca 6 Kasım Boykotunu hayata geçiren merkezi derneklerin önemi de çok açık bir şekilde pratikte görülebildi.

Merkezi Demekler Birleşiyor Ve TÖDEF Kuruluyor

6 Kasım '90'daki "YÖK'e ve Savaşa Hayıf Genel Boykotu 12 Eylül'ün ardından ülke çapında gerçekleştirilen ilk boykottu. (YÖK'ün kuruluş tarihi 7 Kasım'dı. Ancak okulların açık olması gözönüne alınarak 6 Kasım seçilmişti. Ve yine o günlerde emperyalist devletler ve işbirlikçileri Irak'ı bahane ederek Ortadoğu halklarına yönelik büyük bir katliam hazırlığı yapıyorlardı. Bu nedenle her iki gelişme içice sokularak kampanya ve boykot bu şekilde adlandırıldı.)

6 Kasım öncesi tüm illerde toplantılar yapılmış, kararlar alınmış ve yoğun bir çalışma içine girilmiştir. Boykotun gerçekleşebileceğine başlangıçta sol da inanmamaktadır. Oysa 6 Kasım Boykot kararı süreç, gençlik mücadelesi değerlendirilerek alınmıştır. Ve kitleye dayanmıştır. Politik bir öngörünün ürünüdür. Başarıyı sağlayan da gençliğin sahiplenmesi, aktif olarak çalışmalara katılmasıdır. Bu dönemde tüm ülke çapında yüzlerce boykot komitesi kurulmuş, Anadolu ve Kürdistan gençliği adeta atılım yapmıştır. Eskişehir dire-

nişi Anadolu'da öne çıkan direnişlerden biridir. 100'eyakın öğrenci polis saldırısıyla gözaltına alınmış, onlarca öğrenci yaralanmış olmasına rağmen boykot büyük bir başarıyla sonuçlanmıştır. Tüm illerde gözaltı furyası yaşansa da İstanbul'dan Diyarbakır'a. Bolu'dan Adana'ya boykot geniş bir katılımıla hayata geçmiştir.

Boykot sürecinin ardından Merkezi Dernekler (İstanbul'da İYO-DER, Ankara'da AYÖ-DER, Bursa'da UL-DER, İzmir'de EYÖ-DER, Kütahya'da KÜYÖ-DER, Kayseri'de KAYÖ-DER, Trabzon'da TYÖ-DER, Konya'da SÜÖ-DER) ülke çapında federasyonlaşmaya gitmiş. 12 Mart 1991 tarihinde TÖDEF (Türkiye Öğrenci Gençlik Dernekleri Federasyonu) kurulmuştur. TÖDEF'in ilişki kurduğu il sayısı kısa sürede 40'a ulaşmıştır.

TODEF'in kuruluşuyla birlikte gençlik mücadelesinde açık bir merkezileşme götürülmüş, çeşitli halk kesimlerinin mücadelesiyle gençliğin mücadelesi arasında da doğrudan bağlar kurulmuştur. Bu süreçte gündeme gelen Zonguldak Maden işçilerinin 3 Ocak Genel Crev çağrısına TÖDEF Genel Boykot'la katılmıştır.

Yine 10 Nisan 1991'de TÖDEF'in öncülüğüyle gerçekleştirilen boykot, dönemin en etkili eyicmlerinden biri olmuştur. Boykotun talepleri de şunlardır:

- Polis-İdare-sivil faşist işbirliğine son verilmesi.
- Özel Güvenlik Birimleri'nin kaldırılması,
- Gericici-faşist disiplin yönetmeliklerinin kaldırılması,
- Öğrenci, öğretim görevlisi ne okul çalışanlarının örgütlenmeleri önündeki engellerin kaldırılması,
- Okulların ulusal baskı ve asimilasyonun aracı olmaktan çıkarılması,
- Paralı eğitime son verilmesi.

91 Ekim'deki seçim öncesi, seçim aldatmacasını teşhir eden TÖDEF, seçim sonrasında da DYP-SHP hükümetinin vaatlerinin takipçisi olmuş, tüm ülkeden yüzlerce öğrenci temsilcisi Ankara'ya (MEB'nin önüne) gelerek "İsliyouuz. Vermezseniz Alacağız" sloganlarıyla koalisyonun oyalama-aldatma politikalarına set çekmiştir.

Onlarca kampanya, onlarca faaliyet vardır bu süreçle. Ve ülke çapındaki birlik, yeni mevziler kazanmanın adı olmuştur.

1. Gençlik Kurultayı (1991)

TÖDEF en geniş öğrenci kitlesinin birliğini yaratmak ve bu süreçte öne çıkan sorunları gençlikle birlikte tartışıp, çözümler üretmek için "Gençlik Kurultayı" örgütlenme çağrısı yapmıştır. Bu çağrı tüm sola, farklı gençlik örgütlenmeleri içinde bulunan tüm gençliğedir. Olumsuzluklar asgariye indirilmeli, ortak sorunlara, saldırılara karşı ortak bir mücadele hattı yaratılmalıdır. Donem, "sosyalizm öldü, Yeni Dünya Düzeni, kapitalizmin nimetten" söylemleriyle dünya çapında gericilik rüzgarlarının estiği bir dönemdir. Bireycilik, örgütsüzlük, emperyalizmin nimetleri bolca propaganda edilmektedir. TÖDEF'in Kurultay çağrısı, bütün bu sürecin öğrenci gençlik üzerindeki yansımalarına engel olmak, siyasi gerçekleri öğrenci gençlikle tartışmak, örgütlenme ve mücadelenin üründeki sorunları ele alabilmek içindir.

Ve bu çağrı tüm Anadolu'ya yayılır.

Ancak hemen tüm siyasi gençlik örgütlenmeleri -tabii yine DY çevresinin başı çekmesiyle- birlik çabalarını bir kez daha küçük hesaplarla reddedebilmiş, tam bir sorumsuzluk ve samimiyetsizlik örneği sergileyerek bu süreçte de kendi küçük hesaplarını gençliğin çıkarlarının ve geleceğinin önüne koymayı "başarabilmişlerdir.

Kurultay, ortak eğilimler etrafında öğrenci gençliği birleştirme görevini üstlenecekti. Üniversitelerdeki baskı ve teröre karşı töpçükün bir tavır alışın önünü açacak, Kürt gençliğinin de sorunlarını kamuoyuna du-

yurmak için bir araç olacaktı.

Bu amaçla Kurultay'a katılım çağrısı yapıldı her kesime. Çeşitli sol grupların bu olumsuz tavrına rağmen tüm üniversitelerde Gençlik Kurultayı Örgütlenme Komisyonları oluşturuldu. Kitle toplantıları, tartışmalar yapıldı. Yoğun propaganda faaliyetleri gerçekleştirildi. Bu çalışma sürecinin ardından öneriler netleşti. Temsilciler, delegeler seçildi. 40 ilden öğrenci gençliğin seçtiği delegelerin ve gözlemcilerin katılımıyla Kurultay hayata geçirildi.

Öğrenci gençliğin sorunları ve hedefimiz yanıyla tüm ülkeden delege ve temsilcilerin katılımıyla gerçekleşen Kurultay, tartışmalardaki canlılık ve alınan kararlar sayesinde gençliğin mücadelesinde önemli bir adım olma işlevi gördü.

Gençlik Örgütleri Koordinasyonu (GÖK) (1992-1995)

Gençlik içinde varolan birim dernekler önemli ölçüde işlevsizleşmiş ve varolan gençlik örgütlenmeleri de birbirinden bağımsız hareket eder duruma gelmişti.

Bu dağınkılığı ortadan kaldırmak için tüm gençlik örgütlenmelerine çağrıda bulunuldu. Biraraya gelen gençlik örgütlenmeleri ile bir kaç toplantı gerçekleştirilebildi. Fazla bir sonuç alınamadı. Faaliyetler ancak bir kaç forum örgütlemekten öteye geçemedi. Uzun vadeli bir program oluşturulup hayata geçirilemedi.

1994'te Devrimci Mücadele Birliği (DMB) adı altında yeni bir güç ve eylem birliği oluşturulsa da kalıcı olmadı.

Özgür Eğirim Platformu (ÖEP)(1995)

'95-96 öğretim yılına başlanırken, YÖK'ün %300'leri aşan haraç zamları, faşist saldırılar gençlik örgütlerini biraraya getirmiş. Bu dönemde İYÖ-DER, DÜP, Özgür Gençlik, DEB, IDLB, DLMK, Özgür Lise, ÖB'nin içinde bulunduğu bir güç birliği olarak Özgür Eğitim Platformu oluşturuldu. Platform, paralı eğitimi ve 6 Kasım YÖK'ün kuruluşunu protesto için Taksim ve Çagaloğlu'nda eylemler gerçekleştirmiş, ardından dağılmıştır. Girişim ve pratiği yanıyla olumlu dinamikler taşısa da tabana yayılmaması ve birlik zemininin programlanmaması sonucu uzun soluklu olamamıştır. Olumlu bir yanı hem üniversiteleri hem de liseleri kapsama girişimidir.

GÖK, DMB ve ÖEP daha çok güç ve eylem birliği şeklindeki yapılanmalardır. Birinci olarak uzun vadeli bir programa, hedefe sahip olmadıktan için, ikinci olarak da kitlesel nitelikte taban örgütlenmelerine yönelik bir yapılan olmadığı için, ömürleri uzun süreli olamamıştır. Eylem komiteleri biçiminde hareket edilmiş ve bir kaç pratik örgütlendikten sonra da dağılmışlardır. Bu ve benzer adlar altında Anadolu'da da çeşitli birlikler kurulmuş, onlar da aynı nedenlerden dolayı uzun vadeli ve kalıcı birlikler olamamışlardır.

1996 Üniversiteli Öğrenciler Platformu (ÜÖP) Ve Bugünkü Durum

Gençlik içinde şu ya da bu nitelikte farklı farklı örgütlenmeler, dernekler, kollar, klüpler, eylem ve güç birlikleri yer almakta ve bu yapılar düzene karşı olan tepkilerini farklı boyutlarda da olsa dile getirmektedirler. Ancak farklı farklı nitelikteki bu pek çok örgütlenmeye rağmen, bu örgütlenmelerin kapsayıcılığı

potansiyelin gerisindedir.

Yıllardır gençlikte verilen mücadelenin yarattığı birikim, kazandırdığı meşruluk. Gazi Ayaklanması ve halkın gelişen toplumsal muhalefetine gençlik üzerindeki etkileri bugün gelinen noktadaki önemli dinamizi yaratmıştır. Artık gençlikten söz ederken 12 Eylül'ün etkilerinden vb.den bolca söz etmek ne kadar anlamsızsa, gençliğin bugün politikaya, örgütlenmeye soğuk durduğu da o kadar gerçek dışıdır. Sorun önderlik yapmakta ve tüm gençliği kapsayacak örgütlenmeler yaratmayı başarmaktadır. Artık örgütlenmek ve örgütlü mücadele etmek gençlik içinde meşrulaşmıştır. Cuntanın, devamındaki iktidarların gençliğin beyninde bu noktada örmek istediği barikatlar '87 Nisan'ından bu yana uzanan süreçte yıkılmıştır. Artık örgütlülük de, mücadele de, gerektiğinde polisle çatışmak da geniş kesimlerin gözünde meşrudur.

4-5 Şubat, Taksim ve Kızılay direnişleri böyle bir süreçte gerçekleşmiştir. Taksim ve Kızılay direnişleri Özgür Gençlik ve TÖDEF tarafından organize edilmiştir. Bu eylemler için diğer gençlik örgütlenmelerine yapılan çağrılar ise sonuçsuz kalmıştır Diğer yapılar süreci doğru değerlendirememenin veya "başından beri ben yoktum, o yüzden katılmam" şeklindeki küçük hesapların içinde boğulabilmiştir. Eylemlerin dar ve başarısız kalacağına inandıkları için eyleme katılmak istememiş, başarısızlığın altına imza koymaktan kaçınmak istemişlerdir. Bu yaklaşımları, süreci, potansiyeli doğru değerlendirememenin, gençliğe güvensizliğin açık ifadesidir.

Taksim Alanı zaptedildiğinde gençliğe yönelik bu güvensiz yaklaşımlar büyük ölçüde yıkılmış ve bu noktada pek çok gençlik örgütlenmesini biraraya getirmek hiç te zor olmamıştır. Kısa sürede 13 gençlik örgütlenmesinin katılımıyla Üniversiteli Öğrenciler Platformu adıyla toplantılar gerçekleştirildi.

İ.Ü.Beyazıt işgali ve Ankara Yürüyüşü de bu platform tarafından organize edilmiştir. Bu süreçte Koordinasyon ve İnisiyatif çiler bu eylemlere katılmazken ayrı-alternatif eylemler organize etme yoluna gittiler. Bir bakıma gençlikte, devrimciler ve reformistler şeklinde iki cephe ortaya çıktı. Reformistlerin yapmak istediği kendilerinin ne kadar gençlikle bütünleştiği, devrimcilerin ise ne kadar kitleden kopuk olduğunu kanıtlamak(!)tı. Ancak, Taksim, Kızılay, Beyazıt, Ankara eylemleri reformizme de gençliğin verdiği güçlü bir cevap oldu. Bu aynı zamanda birliğin de gücünü gösteriyordu.

Ancak ÜÖP yine geçmiş aşan bir örgütlenme olmaktan uzak kaldı. Gençlik örgütlenmelerinin temsilcilerinden oluşan ÜÖP'deki işleyiş, taban örgütlenmelerini yaratıp, tabanın iradesini yansıtmaya yaniyla önemli eksiklikler taşımaktadır. Şekilsizdir.

Yaşanan sorunların çözümü gençliği örgütlü bir güce dönüştürmekten, hem taban örgütlenmelerini yaratıp, hem de merkezi yapılan oluşturmaktan geçiyor.

Şu anki süreci değerlendirdiğimizde gençlikte düzenin uygulamalarına, düzene karşı şu ya da bu nitekte yaygın tepkilerin olduğunu, örgütlenme isteğinin, arayışının var olduğunu görüyoruz. Şu anki gençlik örgütlenmeleri ise tüm bu güçleri kapsamaktan uzak ve varolan örgütlenmeler de dağınık ve birbirinden kopuktur.

Oysa gençlik içinde açığa çıkan önemli bir mücadele potansiyeli vardır. Bu potansiyelle önderlik etmeye çalışan da çeşitli güçler vardır. Öğrenci gençliğin mücadelesini geliştirecek, onun taleplerini kamuoyuna maledip, iktidar üzerinde de bir baskı unsuru oluşturabilecek çizginin Taksimi, Kızılay'ı, Beyazıt'ı zapteden, işgalleri gerçekleştiren çizgi olduğu da bir kaç aylık pratiğin ortaya koyduğu bir sonuçtur.

Ancak bütün bunlara rağmen gençliğin bugün kitlesel, demokratik bir örgütlenmeye sahip olmama eksikliği vardır. Ve bu, gençliğin mücadelesinde önemli bir dezavantajdır.

Gençlik içinde şu ya da bu ölçüde örgütlülüğe sahip devrimci-demokrat güçlerin, küçük hesaplan bir yana bırakıp gençliğin bu temel ihtiyacında hemfikir olmaları, önderliklerini, güçlerini ortaklaşa bir biçimde bunu gerçekleştirmek için yönlendirmeleri atılması gerekli ilk adımlardan biridir.

ikinci adım ise bu kitlesel demokratik örgütlenmeyi yaratmaktır.

Öğrenci İnsiyatifleri ve Öğrenci Koordinasyonları bir yandan her türlü birlik önerisini ısrarla reddederken güçlen birleştirmekten kaçınmakta, diğer yandan da uzlaşmacı "masum öğrenci" görüntüleri altında gençliğin mücadelesinin önünde barikatlar kuran bir çizgi izlemektedir. Bölücülük yapmaktadırlar. Gençliğin mücadelesini geliştirmek değil, kısır bir döngü içine sokma yolundadırlar. Bugüne kadar bu çizginin gençlik mücadelesinde yaratabildiği ne bir gelenek ne de bir kazanım vardır.

ÜÖP ise, gerçekleştirdiği güç birliği ve pratiği ile olumlu gelişmelere imza atmış olsa da bugün olması gereken yerde değildir ve bugün asıl ihtiyaç olan gençlik kitlesinin demokratik örgütlenmesi olmaktan uzaktır. Böyle bir iddiası da yoktur. Ama ÜÖP olumlu bir adımdır ve gençliğin cephesine giden yolda bir basamak olabilir. Bu süreci hızlandırabilecek bir misyon yüklenebilir. Bugün ihtiyaç, bir Gençlik Cephesi'dir.

Böyle bir Cepheyi kuramamak için hiçbir neden yoktur. Birbirimize güvenmeli, birbirimize sırtımızı dayayarak, yüzümüzü iktidara çevirebilmeli, "vermiyorlarsa alacağız" diyebilmeliyiz.

Kafalardaki önyargılarımızdan sıyrılarak hareket edebilmeli, "sorunlar çıkar, olmaz" diyerek baştan gençliğin birliğini bozma durumuna düşmemeliyiz. Karşımıza çıkacak engelleri de, zorlukları da birlikte çözebiliriz. Yeter ki ilk adımları atabilelim. Başaracağımıza inanalım.

Gerek ÜÖP içindeki grupların ve gerekse de İnsiyatif ve Koordinasyon yapılarının ve temelinde de, haykıracak tek bir sloganı olan, oligarşinin bu üniversite ve eğitim düzenine bir karşıtlığı olan en geniş gençlik kesimlerinin katılabileceği zeminler yaratmak istiyoruz. Kimseyi dışlama gibi bir tavrımız olamaz.

İtiraf edilmelidir ki, önümüzdeki tek engel, kendi zaaflarımız ve eksikliklerimizdir. Küçük hesaplardan sıyrılma ve samimiyetin ölçüsü birliği sağlamada göstereceğimiz çaba ve enerjiyle somutlanmalıdır. Sorun eğer yine eskiden olduğu gibi "birilerinin arkasından gitme" kaygısıya bilinmelidir ki, bu kendine güvensizliğin ifadesidir. Kimse kimseyi arkasına alma diye bir niyete sahip değildir. Niyetimiz, yanyana durmak, açığa çıkan ve büyük bir isteğe sahip geniş kitleleri beraber örgütlemek ve mücadeleyi doğru devrimci rotasına oturtmaktır.

Bunu ifade edenler dün "Kurultayda ne karar çıkarsa onun iradesi altında olacağız" ya da "yönetim sizin olsun, bizi siz yönetin" diyebilecek kadar cüretli, kendine güvenli, fedakar ve sorumluluk sahibi olan Dev-Genç geleneğinin mirasçılarıdır. Aynı şeyleri bugün, şimdi de söylüyoruz.

Biz kendimize güveniyoruz. Politika ve siyasal cesaretimizin bizleri önderliğe taşıyacağına, kitlelerin er ya da geç doğru devrimci önderliğin altında toplanacağına inanıyor ve bizim de bu dinamiklere sahip olduğumuzu biliyoruz.

Birlik için biraraya gelelim, güç olmanın, demokratik bir üniversiteyi kazanmanın, zaferin yolu budur.

NEDEN GENÇLİK CEPHESİ?

Neden birlik ve neden bir cephe?

Bugünkü durumumuza, mücadelemize kaba bir bakış bile bize bu gerekliliği anlatmaya yeter esasında.

Şu son süreçte gerçekleştirdiğimiz eylemlere yalnızca İstanbul'da 4-5 bin öğrenci arkadaşımız katıldı. Buna Anadolu'yu da ekleyelim; Ankara, Eskişehir, İzmir, Bursa, Adana, Erzincan, Siirt, Diyarbakır, Edirne, Trabzon ve diğer tüm illerde gelişen eylemler... Çok kaba bir hesaplama bile bu kısa sürede harekete geçen üniversiteli gençlik onbinleri buluyor. Üstelik sağlıklı bir taban örgütlenmesi ve merkezi bir örgütlülük olmadan sağlanabiliyor bu. Oysa tüm okullarda parçalanmış gruplar, güçler bir araya gelse, bu güçlerin ülke çapında bir araya gelmesi şu an için bile onbinlerce öğrencinin birlikte-ayağa kalkışını, gücünü tek bir noktada toplamasını beraberinde getirecek. Ve elbette böyle bir birliktelik, böyle güçlü bir çekim merkezinin olmaması nedeniyle bu mücadelenin dışında duran öğrenci arkadaşlarımızı da katacak mücadelemizin içine. O zaman onbinler rakamı bizi ifade etmekte yetersiz kalacak. Zor mu? Hayır, kesinlikle hiç de zor değil.

Kazanacaklarımıza bakalım. En başta bunu sağladığımızda hakkımızda istedikleri kararlar alamayacak, bizim yaşamımıza, emeğimize, eğitimimize gönüllerince hükmedemeyeceklerdir. Bu bile her türlü zorluğu aşmamıza değer mi.

Evet, bir araya gelmek, onbinleri birlikte hareket ettirmek, onbinleri yüzbinler yapmak, mümkün ve gereklidir.

İşte bunun için Gençlik Cephesi diyoruz. Güçlerimizi üniversitelerde, fakültelerde, tüm okullarda bir araya getirelim. Ve tabandaki bu gücü aynı zamanda merkezi bir organizasyonla tek bir vücut haline dönüştürelim diyoruz.

Peki nasıl?

Bunun için, tüm okullarda Öğrenci Meclislerini kurarak başlayalım diyoruz işe.

Öğrenci Meclisleri faşistlerin dışında kalan tüm ilerici, devrimci, demokrat ve namuslu, dürüst, hakkını aramak isteyen, mücadeleye niyetli öğrencilerin bir araya geleceği, tartışabileceği, kendini ifade edebileceği, birlikte karar alıp birlikte hayata geçireceği örgütlenmelerdir.

Şu anda okullarda varolan demekler, kollar, klüpler, platformlar, eylem ve güç birlikleri, herkes biliyor ki, öğrenci gençliğin sadece belli kesimlerine hitap edebilmektedir. Biz istesek de, istemesek de, öngördüğümüz farklı da olsa gerçek budur. O nedenle, Meclisler, tüm bu kesimlere ve şu anda örgütsüz, hareketsiz olan öğrenci gençliğe çağrı ve onların katılımı temelinde oluşturulacaktır. Yani kısacası Meclisler, varolan hiçbir örgütlülüğü yadsımıyor, tüm dinamikleri içinde barındırabilecek bir yapı niteliği taşıyor. Genel ve ortak sorunların tartışma ve çözüm platformları olacak meclisler. Gençliği harekete geçirme işlevi görecektir.

Şöyle de düşünebiliriz. Birileri, bir yerlerde toplanıp bizim hakkımızda kararlar alabiliyorlarsa, biz de kendi hakkımızda kararlar alabileceğimiz kurumlara sahip olmalıyız. TBMM'sinden YÖK'e hatta okuduğumuz okulun yönetimine kadar hiç bir yerde söz hakkı verilmemiş bize. O halde söz ve karar hakkımızı kullanacağımız meclislerimizi kendimiz oluşturmak durumundayız.

Meclislerde bir araya gelen tüm öğrencilerin, dünya görüşleri, mücadele anlayışları aynı olmayacaktır elbette. Meclis, sosyalizmi savunan gençliğin de, sadece paralı eğitime karşı çıkan gençliğin de yer alabileceği, kendini ifade edebileceği yapılardır. Dünya görüşleri, mücadele anlayıştan bire bir aynı olmasa da, şu bir gerçek ki, ortak sorunlarımız, ortak özlemlerimiz, ortak taleplerimiz de çok fazla. Meclisler bu ortak paydalardan hareket etme zeminini sağlayacaktır. Eğer tüm gençlik paralı eğitime karşıysa, tepkilerimizi ortak ifade etmenin önündeki engeller de ancak böyle bir zeminde ortadan kaldırılabilir. Gençlik infazlara, hak gasplarına, anti-demokratik uygulamalara, ülkemizin emperyalizme bağımlı hale getirilmesine karşısya, tek

bir vücut olduğunda güç olacak, tüm bu konularda gençliğin de söyleyecek sözü olduğunu ortaya koyacaktır. Böylelikle sadece protesto eden gençlik olmaktan çıkıp hak isteyen, haklarını kazanan, ülkesine geleceğine sahip çıkabilen bir gençlik hareketi yaratmış olacağız.

Meclislerin en önemli işlevlerinden biri de, bugüne kadar öğrenci gençlik hareketinin gelişiminin önündeki en büyük ve ciddi engellerden biri olan çeşitli politik gençlik örgütlerinin kısır, dar çekişmelerine büyük oranda son vereceğidir. Görüş ve öneriler kitlelerin gözünününde ve onların katılımıyla tartışılacak, kapalı kapılar ardından yapılan hesaplar kitlelerin tecrübe ve kararlarıyla, inisiyatifleriyle bozulacaktır. Kitleler önderliğe soyunan fikirlerin samimiyetlerini sınama imkanı bulacak; koyduğu iradesiyle gençlik güçlerini eğitecek ve yönlendirecektir. Meclislerde herşeyin kitlelerin gözünününde olması, her türlü kararın sahibinin kendileri olması, bu yanıyla öğrenci gençlik hareketinin süreklilişmesinin, kitleselleşmesinin de güvencesi olacaktır. Sol, hiç alışık olmadığı bu sürece adapte olmaya çalışacak, halk demokrasisi, devrimci demokrasi gerçeğiyle tanışacaktır. Bu yanıyla meclisler hem bir okul. hem bir katalizör işlevi göreceklerdir.

Gençlik Cephesi Nasıl Şekillenecek?

Cephe birleşebilmek, birleştirebilmektir. Birlikte yaratmaktır.

Gençlik Cephesi dediğimizde gençliğin tüm güçlerinin ve eyleminin birliğini yaratmayı hedefliyoruz. Eylemin birliğini yaratmak, örgütsel birliğini yaratmaktan geçer. Meşru, gençliğin sahiplendiği, kitlelere dayanan ve onlarla canlı, doğrudan bağlan olan örgütlenmeleri yaratmaktır. Dağınık olan gençlik hareketini merkezileştirmektir. Tabana dayalı, Kitlenin içinde ete kemiğe bürünen bu merkezileşmenin can damarları ise Meclisler ve Komiteler olacaktır.

Meclisler, Komiteler;

Meclislerin temel mantığı öğrencilerin iradesinin yansıtılması, onların gücünün, yaratıcılığının ve inisiyatifinin açığa çıkarılması, kendi sorun ve taleplerine doğrudan müdahale edebilmeleri, çok çeşitli gençlik kesimlerinin birliğinin sağlanması ve etkili bir gençlik muhalefetinin örgütlenmesidir. Bu meclisleri duyarlı, demokrat, düzenle çelişkisi olan tüm gençliği kapsayacak, meclislerde gençlik örgütlenmeleri, gruplar, ve tek tek kişiler yer alabilecektir. Meclis, katılımcılarını söz ve kararın sahibi yaparak sorunların, taleplerin, mücadelenin sahiplenmesini îde geliştirecektir.

Meclisler, siyasal örgütlenmelerin eylem ve güç birliği değıldir. Solun birliğini de kapsamaktadır, ancak asıl olarak gençliğin kitlesel örgütlenmesidir.

Üniversitelerde, fakültelerde yüzlerce öğrenci bir şekilde düzene tepki duyuyorsa onları kapsamayı, birleştirmeyi hedefleyeceğiz. Bunu başardığımızda belki yüzlerce öğrenciyle sürekli, düzenli toplantılar yapma olanağımız olmayacaktır. O zaman fakültele, anfilere inerek buralarda oluşturacağımız delege sistemiyle işleteceğiz meclisleri. Gençlik, sınıfta, fakültede kendi içinde yaptığı toplantılarla, tartışmalarla sürece katılacak ve seçtiği delegeleri okul üniversite meclisine gönderecektir. A Üniversitesi Öğrenci Meclisi gibi. Fakültelerde, anfilerde komite örgütlenmeleri de yaratılacaktır.

Bir üniversitede varolan potansiyele ulaşma yönünde sürdürdüğümüz çalışmaların sonucunda seçim usulüyle belirlenecek delegeler gençliğin iradesini meclise taşımış olacaktır. Örneğin bir üniversitede 500 kişiye ulaştığımızı düşündüğümüzde on kişiye bir delege diye kabul edersek meclis elli kişiden oluşacaktır. Her grup, çevre, örgütsüz öğrenciler bu işleyiş içinde kendini ifade etme olanağı bulacaktır.

Bir parça şematikleştirmeyi göze alarak bu işleyişi şöyle açabiliriz:

İl Meclisi:

Her alt meclisten (üniversite, okul meclislerinden) seçilen delegeler il meclisini oluşturur. Bu delegelerin o alt meclisin komite, yani yürütme üyeleri olması zorunlu değildir, il meclisi delegeleri ayrıca seçimle belirlenir.

Tüm illerde aynı şekilde bu meclisler oluşturulur.

Gençlik Meclisi (Genel Meclis)

Her ilden aynı biçimde seçimle belirlenen delegeler ülke genel meclisini oluştururlar. Ülke genelinde temsil gücüne sahip binlerce öğrencinin meşru demokratik meclisi oluşturulmuş olur.

Genel Yönetim:

Gençlik Meclisinin (Genel Meclisin) her zaman toplanıp kararlar alabilmesi mümkün değildir. Bu nedenle meclisin iradesini yansıtacak ve sürekli kılacak olan daha dar bir karar alma organı belirlenir. Bu ise Genel Yönetim'dir. Ülke meclisi seçimlerle genelyönetimi belirler.

Meclis Yürütme Komitesi

Genel Meclis ya da Genel Yönetimin almış olduğu kararları uygulamakla yükümlüdür. Bu komiteyi Genel Yönetim atar.

Karar Alma:

Karar alma organı Genel Meclis'tir.

Genel Meclisin toplanma koşulları olmadığında Genel Yönetim karar alır.

Genel Yönetim ve Yürütme Komitesi, Gençlik Meclisi'ne karşı sorumludur. Meclise açıklama yapmak, hesap vermekle yükümlüdür.

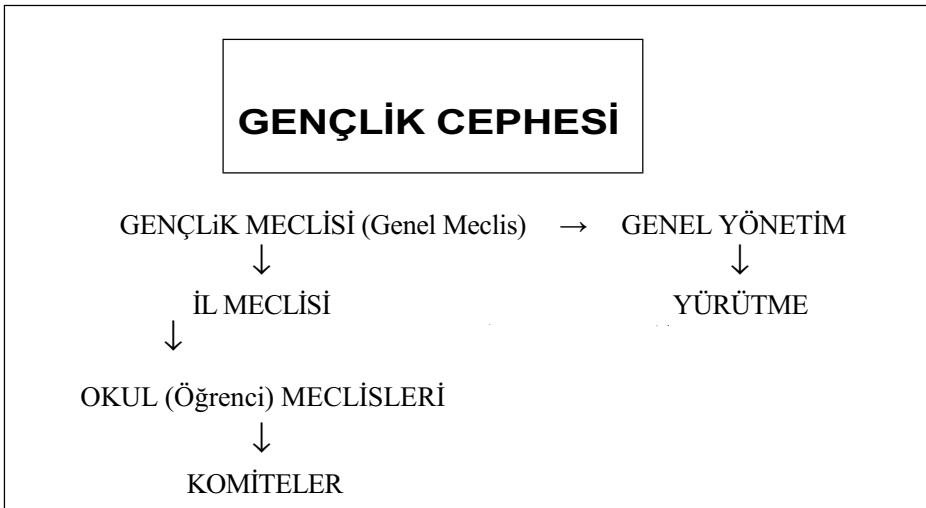
İlke olarak kararlar aşağıdan yukarıya Komitelerde, Meclislerde kitlelerle tartışılarak alınmalıdır.

U ve ülke çapında gerektiği an Genel Yönetim karar alabilmeli ve Yürütme Komitesi bunu uygulayabilmelidir.

Cephenin il ve ülke düzeylerinde kendi meclisleri olmalıdır.

Cephenin sözcüsü ve benzeri kurumları da olur.

Bu yapılanmanın tümüne Gençlik Cephesi diyoruz.

**HEDEFİMİZ,
HALK İÇİN EĞİTİM YAPAN,
HALK İÇİN BİLİM ÜRETEN
DEMOKRATİK HALK ÜNİVERSİTELERİ
OLACAKTIR**

Gençlik Cephesi, kendisini oligarşinin istediği zaman gasp ettiği, ya da sorunları temelden çözmeye kapasitesine sahip olmayan haklar için mücadeleyle sınırlayamaz. Böyle bir sınırlama, kendimizi, kitleleri oyalamak, ne yarın ve ne de bugün için gerçekte hiç bir kazanıma ulaşamamak ve öfkemizi düzenin oyalayıcı sınırlar içinde eritmek anlamına gelecektir. Gençlik mücadelesinin, Gençlik Cephesi'nin asıl hedefi halk için eğitim yapan Demokratik Halk Üniversiteleri (DHÜ) olmalıdır.

Neden DHÜ diyoruz sorusuna cevap vermeden önce ülkemizde üniversitelerin nasıl biçimlendiğini, kime hizmet ettiğini ve esasta üniversitelerin işlevinin ne olması gerektiğini tartışmakta yarar var.

Üniversiteler, toplumsal gelişimin gereksinim duyduğu yeni bilgi ve düşüncüyü üreten, toplumsal üretim ile bunun üzerinde yükselen siyasi, ideolojik-kültürel kurumların yönlendirici ve yürütenlerini yetiştiren eğitim kurumlarıdır.

Bu özelliklerinden dolayıdır ki üniversiteler, toplumların gelişme düzeyini, kültürel ve moral faktörlerini yansıtıcı özelliklere sahiptir.

Üniversiteler bir üst yapı kurumudur ve doğal ki üretim araçlarına sahip olan ve dolayısıyla iktidarda olan hakim gücün sultanı altındadır. Görüntü ne olursa olsun hakim sınıfların çıkarlarına göre şekillenir. O çıkarlar doğrultusunda faaliyet gösterirler. İdari ve mali yapısı, örgütlenişi, işleyişi, personel durumu, verdiği eğitimin niteliği hep bu özellikleri yansıtır.

Ülkemiz üniversitelerine bu biçimlenişin ışığında baktığımızda, ülkemizdeki üniversitelerin de her dönem asıl olarak egemen sınıfların o günkü ihtiyaçlarına cevap vermeye çalıştığı, onun talimatları altında olduğu görülecektir. Ve yine görülecektir ki, çarpık kapitalist gelişmeye paralel olarak üniversitemizde de tam bir çarpıklık hakimdir. Düzenin yaşadığı kriz tüm boyutlarıyla okullara da yansımaktadır. -

Söylenebilecek diğer bir nokta, Türkiye oligarşisinin üniversiteleri kendi çıkarları doğrultusunda kullanma konusunda bile beceriksiz olduğudur. Örneğin, "mantıklı" olan üniversitelerde ülkenin ihtiyaç duyduğu oranlarda uzman yetiştirilmesiyken, çoğu kez ihtiyaç olan alanda değil de bazen emperyalizmin yönlendirmeleriyle, bazen "oy avcılığına" dayanan politik kaygılarla okullar açılabilir. "Gecekondu üniversiteleri" ya da "diplomalı işsiz" gibi olgular bu çarpık sistemin ürünleri olmaktadır.

Çarpık kapitalist düzen, üniversitelerde bilimsel araştırma-gelişme için ne uygun demokratik ortama izin verir, ne de gereken kaynağı sağlar.

Düzenin krizi derinleşip fatura halka çıkarıldıkça, okullar da bu faturadan payını alır. Eğitim giderek "zamlanır"; bugün gerçekten de gelinen noktada üniversiteler hatta liseler emekçi halk çocukları için artık "lüks" olmaya başlamıştır.

Sonuçta bu düzen her alanda gelişmeyi köstekleyen bir noktadadır. İşte bu noktada, düzenin üst yapı kurumları ve bunlar arasında sayabileceğimiz üniversiteler de kendi doğasından bile uzaklaştırılmaktadır.

Bu duruma karşı en hızlı tepki veren kurumlardan biri de çoğunlukla üniversiteler olur. Çünkü varlık nedeni gelişim, değişim ve dönüşümdür. Bu durumun önüne geçildiği noktada statükoları yıkmak, saldırılara direnmek zorundadır.

Bu anlamda bir sınıfın, diğer sınıfları sömürsü ve baskısı üzerine kurulu her düzende üniversitelerin gerçek anlamda demokratik, özerk ve bilimsel olması mümkün değildir. Buna metropol ülkelerin üniversiteleri de dahildir. Bu ülkelerde de üniversiteler gerçek anlamda ne özerktir, ne yönetsel yapısı gerçekten de-

mokratiktir ve ne de gerçek anlamda bağımsız ve özgür bilimsel çalışma olanağı vardır. Hangi lip ulursa olsun. -buna meşhur Oxford'lar, Cambridge'ler, Harward'lar da dahildir- sömürü üzerine kurulu düzenin üniversiteleri de her ne kadar bilimsel araştırmalar yapsa da bu hep düzen sahiplerinin istediği ve çizdiği sınıra kadardır Eğitimde de, araştırmada da halkın ihtiyaçları değil, tekellerin ihtiyaçları esastır.

Yukarıda belirttiğimiz, açıdan bakıldığında üniversitelerin mevcut somuru: düzenlerinde değişmez bir muhalefet odağı, bir "çıbanbaşı" olması gerçeği anlaşılabilir.

Ülkemiz ve Üniversiteler

Ülkemizde 1950'lerden bu yana yaşanan tüm süreçlerde üniversitelerin gerçekten önemli bir rolü olmuştur.

Aslına bakılırsa Türkiye oligarşisinin, yaşadığı kriz ve çarpık gelişme nedeniyle üniversitelere de fazlaca bir ihtiyacı olmamıştır. Ekonomiyi IMF kadrolarının ya da ABD üniversitelerinden mezun ekonomistlerin ve çifte pasaportlu hainlerin, politikayı Pentagon'un. kültürü ise Holywood tekellerinin belirlediği bir ülkede üniversitelerin "lüks" görülmesi anormal değildir. Bunları da geçelim, en sıradan gıdalarımızın bile boğazımızdan geçmesi için patent gereken bir ülkenin insanlarıyız biz. Bu nedenidir ki, üniversitelere ya da genel anlamda eğitime bütçeden ayrılan pay. istisnai göz boyama süreçleri hariç hep Örneğin bir Diyanetten, örneğin bir ordu'ya ayrılan paydan dahi azdır. Öyle ya ihtiyaç, kitlenin afyonlanması ya da bunun yetmediği yerde sopolanmasıdır.

Ülkemizdeki egemen sınıfların üniversitelerden beklediği bilimsel bilgiyle donanmış yaratıcı, inisiyatif sahibi insanlar değil, emperyalizmle kurdan sosyal-ekonomik, siyasal yapının sürdürülmesini kayıtsız şartsız, üstlenebilecek unsurlar yaratılmasıdır.

Sürekli krizlerin yaşandığı. istikrarsızlığın istikrar kazandığı koşullarda, her demokratik talebe copla, işkenceyle, ölümle, cezaevi ile karşılık veren burjuvazinin politik tercihi düşünmek yerine susan, laboratuvar, kütüphane gibi yerlere değil. "cafe"lere. diskolara takılan, değiştirmek yerine varolan düzeni koruyan, itaat eden insanlar yaratmaktır.

Ülkemizi anarken emperyalizmden bağımsız tahliller yapmak imkansızdır kuşkusuz. Buna bağlı olarak da emperyalizmin çıkarlarından bağımsız bir üniversite ortamından da bahsedemeyiz. Örneğin 1950'lerde başlayan teknoloji transferi olayı üniversitelerin bugün içinde bulunduğu eli kolu bağlanmışlığın temel nedenlerinden biridir. Metropollere akan beyin göçü olayı da bunu eklenebilir

Demokratik Halk Üniversiteleri

Gelişmiş kapitalist ülkelerde demokratik hak ve özgürlüklerin uzun yıllar süren mücadeleler sonucu kazanılmış olması, diğer yandan söz konusu ülkelerde egemen sınıfların bilimsel gelişmeye kendi açılarından da belirli oranda ihtiyaç duyuyor olması vb. nedenlerle üniversitelerin özerkliği ve buna bağlı olarak da belli ölçüler içerisinde de olsa görece demokratikliği söz konusudur. Emperyalizmin çok yönlü baskı ve tahakkümü altında bulunan bağımlı ülkelerde ise, eğitim ve eğitim kurumları tümüyle çağdışı, gerici, faşist bir karakterdedir.

Bizim gibi yeni sömürge ülkelerde, yüksek öğretim denilen şey, düzeni tehdit etmeyen, robotlaşmış, boyun eğmiş, bilimsel namusunu kaybetmiş, kendi geleceğini garanti altına almayı ilke edinmiş insanlarla, ucuz teknik eleman ve bürokrat insanlar yetiştirme aracından başka bir şey değildir. Arada bir ilan edilen "eğitim seferberlikleri" demagojik kampanyalardır. Yapamazlar, çünkü eğilimin gelişmesi, üniversitelerin olması gereken kimliğe ulaşması, oligarşi için gerçeklen ciddi bir tehdittir.

Bu çarpık, baskıcı ekonomik ve siyasal yapı içinde, eğitim sisteminde, üniversitelerde bırakın köklü

değişiklikleri, ufak tefek düzeltmeler bile neredeyse imkansız hale gelmiştir.

Evet, bugün üniversiteleri gerçekten olması gereken yapıya, fonksiyona kavuşturmanın yolu; yani üniversiteleri demokratik ilkeler etrafında halk için eğitim ve halk için üretim yapan, ülkenin ve halkın ihtiyaçlarına cevap verecek kurumlar haline getirmenin yolu. devrimden geçmektedir.

Üniversitelerin bu nitelikleri kazanması, öncelikle sistemin buna müsaade eder bir yapıya ve misyona kavuşturulmasıyla mümkündür. Bu, mevcut ekonomik, siyasal düzenin değişmesi, özel mülkiyet ilişkilerinin tasfiyesi demektir. Ve bunun adı ise devrimdir.

Toplumun ve onun bir parçası olarak üniversitelerin kurtuluşunun yolu, baskı ve sömürü düzeninin sahibi oligarşi ve emperyalizmin ülkeden kovulmasından geçmektedir. Ezilen ve sömürülen halk güçlerinin proletarya partisi önderliğinde anti-emperyalist anti-oligarşik halk devrimini gerçekleştirip aşağıdan yukarıya parçalanması ve yerine işçi köylü ittifakı temelinde halkın demokratik iktidarını kurmasıyla, üniversiteler de gerçek işlevine kavuşacak, bilimsel çalışma ortamı yakalayabilecek ve halk demokrasisinin bulunduğu tüm özgürlükleri sonuna kadar yaşayacaktır.

Devrimci Halk İktidarı koşullarında yaratılacak olan Demokratik Halk Üniversitelerinin yapı ve işlevini şu başlıklar altında toplamak mümkündür

* DHÜ'nün temel ilkesi halk için eğitim ve halk için üretim olacaktır.
* DHÜ'ler yeni toplumsal sistemin yeni insanını yaratacak bir eğitim politikası izleyecektir.
* DHÜ'ler herkese istediği ve yetenekli olduğu dalda eğitim-yapma olanağı sağlayacaktır.
* DHÜ'ler, sadece uzman, elit kesimin eğitimi değil, tüm toplumun eğitimini amaçlayacaktır.
* - DHÜ'ler eğitim içinde üretimi, üretim içinde eğitimi gerçekleştiren bir çalışma tarzına sahip olacaktır.

* DHÜ'ler tüm halk çocuklarına açık ve ücretsiz olacaktır.
* DHÜ'ler, eğitim m üretimde bilimsel olmayan yöntemleri reddedecektir.
* DHÜ bünyesinde halk iktidarına karşı kolektif üretim ilişkilerinin gelişimini sabote eden, anti-demokratik, faşist gerici unsurlara örgütlenme, barınma vb. hakları tanımayacaktır.

* DHÜ, ulusların kardeşçe birliğine ve özgürce gelişimine hizmet edecektir.
* DHÜ, en üst yönetim organından en alt birimine kadar, kitlelerin karar alma ve uygulama sürecine etkin bir şekilde katılımını sağlayacak en demokratik işlerleğe sahip olacaktır.

* DHÜ, bünyesindeki öğrenci, eğitim elemanı, çalışan tüm kesimlerin sosyal-kültürel-yaşamsal sorunlarına halk iktidarıyla dayanışma içinde çözüm bulacak, bu tür kurumların yönetim ve faaliyetlerini demokratik bir şekilde örgütleyecektir.

Tüm bunlar söylenirken, demokratik üniversite mücadelesinin Devrimci Halk İktidarı mücadelesinin bir halkası olduğuna vurgu yapmak istiyoruz. Öğrenci gençliğin mücadelesinde akademik yan ile demokratik yanın birbirinden ayrılmaz parçalar olduğunu ifade ediyoruz.

Bugün üniversitelerin özerkliğini savunmanın, üniversitelerin idari yapısından, işleyişine, personelin niteliğinden eğitim şekline kadar hemen her konuda verilecek değişim mücadelesinin devrimin kazanç hanesine yazılacağını bilmek gerekir. İşçi ve emekçi kesimlerin verdiği sendikal mücadele, ekonomik temelli mücadele ne ise, öğrencinin verdiği akademik mücadelenin de o olduğunu unutmamalıyız.

Bu noktada Devrimci Halk Kurtuluş Partisi Programı'nda "eğitim" başlığı altında toplanan bölümü okuyalım.

"d-Eğitim:

Toplumsal ve siyasal dönüşümlerin yerleşip oturtulabilmesinde, toplumun gelişiminde eğitimin rolü-

nü dikkate atacak olan DHİ, üretici güçleri geliştirmeyi hedefleyen, sosyalist insanı yaratmayı amaçlayan bir eğitim politikası izleyecektir. Bunun için;

1- Bireyci, gerici, faşist nitelikteki eğitim sistemine son verilecek, toplumcu, yurtsever, devrimci bir eğitim sistemi kurulacak, herkese kendi ana dilinde eğitim görme olanağı sağlanacaktır.

2- Tüm halkın okur yazar olması için kampanyalar açılacaktır. Bu kampanyalar yalnızca okuma yazma ile sınırlanmayacak, yeni toplumun inşası ile birlikte halkın çok yönlü eğitilmesi amaçlanacaktır.

3- Herkes için ilk ve ortaöğrenim zorunlu hale getirilecektir.

4- Paralı okullar, dershaneler vb. kapatılacak, ayrıcalıklı eğitime son verilecek, eğitim her düzeyde parasız hale getirilecektir.

5- Eğitim, kırdı ve kentte bilimsel temellere oturtularak gerek orta öğrenim, gerekse üniversitelerde her koşulda üretime dayalı ve tüm halkın yeni topluma göre eğitilmesini sağlayacak biçimde düzenlenecek ve bu konuda hızlandırılmış programlar uygulanacaktır.

6- Eğitim, zihinsel, bedensel, ruhsal ve teknik yanlarıyla bir bütün olarak ele alınacaktır.

7- Her gence yüksek öğrenim yapabilme hakkı ve koşulları yaratılacaktır. Üniversiteler sömürücü sınıflara hizmet eder durumdan çıkarılarak, halkın hizmetinde, halk yararına olacak şekilde demokratik olarak örgütlenecektir.

İşçi ve yoksul köylü kökenli gençliğin üniversitelerde eğitilmesine öncelik tanınacak, halk üniversiteleri oluşturulacaktır.

GENÇLİK CEPHESİ PROGRAMI

Gençlik Cephesi Niçin Mücadele Etmelidir?

Gençlik Cephesi uzun vadeli hedef olarak önüne Halk için eğitim yapan Demokratik Halk Üniversitesini kazanmayı kopalıdır. Fakat Gençlik Cephesi bu hedefe ulaşmayı düşünürken de pek çok konuda mücadeleler vermek durumundadır. Gençlik Cephesi, bugünkü sorunlarının, yarınının ve geleceğinin kavgasını, okuluyla, vatanyıla ilgili kavgasını birlikte verecektir.

Bu tablo içinde Gençlik Cephesi'nin programı, hedefleri ne olacak; mücadelesi hangi alanlara, nasıl yayılacaktır?

Gençlik Cephesi Akademik-Demokratik Haklar İçin Mücadele Etmelidir.

En geniş gençlik kitlesinin birebir yaşadığı sorunların başında geliyor akademik-demokratik sorunlar. Bugün burjuvazinin sözcüleri dahil tüm kesimler eğitim sisteminin ve kurumlarının iflas noktasına geldiği, dikiş tutmadığı gerçeğini teslim etmek zorunda kalıyorlar. Sorunlar çözülmek bir yana her gün üstüste yığılmıştır. Ve bu yüzden de tam bir açmaz yaşanmakta ve her şey birbirine düğümlemiş gözükmektedir. Bu koşullarda üretilen çözüm politikaları da egemenlerin çıkarlarını daha fazla gözetmek üzerine kurulmuş olup, bu durum açmazı daha da derinleştirmektedir. Ülkede ekonomik kriz mi yaşıyor, o zaman eğitimi finanse etmek bir yana üste para alarak yeni bir kazanç kapısı açılmaktadır. Rantiyecilerin, emperyalist tekellerin ceplerini doldurmak, halka karşı sürdürülen savaşı büyütmek için katliam silahlan, uçaklar, helikopterler, işkence aletleri almak gereklidir. Çare hazırdır, öğrencinin, emekçinin gurtlağını sıkamak, ücretleri alabildiğine düşürürken, fiyatları alabildiğine artırmak.

Zaten bir avuç azınlık dışında milyonlar için eğitim lükstür. Okuma-yazma oranını yüksek göstermekten öte işlevi olmayan okullarda en azla yetinmeyi bilen, sesini çıkarmayan, ne işe yarayacağını kimse bilmediği bilgileri ezberleyen kişilikler yaratılmaldır. Bunun için disiplin kurulları, müfredatlar hazırlanır. Bunların yetmediği yerde haksızlıklara, çarpıklıklara karşı çıkanların karşısına da sivil faşistler, polis, özel güvenlik birimleri gibi her türlü devlet terör örgütleri çıkartılır. Bu koşullarda Gençlik Cephesi;

1. *Bir avuç azınlığın düzenini korumak ve sürdürmek üzerine kumlu olan ve halka hiç bir şey vermeyen, bireyciliği öne çıkartan, öğrencileri kölece boyun eğmeye ve her şeyi ezberlemeye iten, hayat-tan kopuk eğitim sisteminin değiştirilmesi,*

2. *Öğrenci Gençliğin, öğretim üyelerinin, okul çalışanlarının örgütlenmesi önündeki tüm engellerin kaldırılması; öğrenci, öğretim görevlisi ve personelin üniversite yönetiminde söz ve karar sahibi olması,*

3. *Paralı eğitime, har(a)çlara son verilmesi, eğitim ihtiyaçlarının parasız karşılanması, ayrıcalıklı eğitime SOR verilmesi, her gence yüksek öğrenim yapabilme hakkı ve koşullarının yaratılması,*

4. *Üniversiteler üzerindeki polis baskısının, faşist kurumlaşmaların kaldırılması, polis-idare-sivil faşist işbirliğine son verilmesi,*

5. *Özel Güvenlik Birimleri'nin lağvedilmesi,*

6. *Gerici-faşist disiplin yönetmeliklerinin kaldırılması,*

7. *Okulların ulusal baskı ve asimilasyon aracı olmaktan çıkartılması,*

8. *Yurtlardaki kölece ve insanlık dışı yaşam koşullarına son verilmesi, beslenme, barınma sorunlarına çözüm getirilmesi, uygun koşullarda kredilerin sağlanması için mücadele vermelidir.*

Gençlik Cephesi Haklar ve Özgürlükler İçin Mücadele Etmelidir.

On yıllardır baskı ve katliam politikalarının en yakın tanığı ve nedeni oldu gençlik. Bu ülkede 17 yaşındaki gençler için idam sehpaları kuruldu. Vedat Demircioğlu, Seher Şahin gibi pek çok devrimci öğrenci, yurt, karakol, okul binalarının pencerelerinden aşağı atıldı. Birtan Altunbaş, Baki Erdoğan, Sinan Demirbaş gibi onlarca, yüzlerce genç karakollarda işkenceyle katledildi. Sınıfta, okul binasında, sokakta, sivil-resmi faşistlerin kurşunlarına, bombalarına hedef oldu, kaçırıldı, kaybedildi, katledildi, genç kızlarımızın işkence odalarında, ormanlıklarda polisler tarafından ırzına geçildi, okullardan alınan nice öğrenci barbarca işkencelere tabi tutulup, sakat bırakıldı.

Çok uzun değil, son 25 yıl içinde devlet terörünün her biçimini yaşadı gençlik ve yaşamaya devam ediyor.

Bugün bu terör sadece gençliği değil, halkın tüm kesimlerini hedef almaktadır.

Gençlik Cephesi;

- işkenceye son verilmesi, kayıpların bulunması, katliamların sorumlularının yargılanması için mücadele etmelidir. Geçtiğimiz 1995 yılında sadece resmi olarak bilinebilen kayıp sayısı 213'tür. Yüzlerce insan gözlerden uzak bilinmeyen yerlerde katledilirken, binlercesi de bütün dünyanın gözleri önünde, açıkta katledilmiş, parçalanmış cesetleri teşhir edilmiştir. Devlet, daha fazla kan akıtılması için yasal ya da yasadışı tüm olanakları katliamcılarının hizmetine sunmuştur. Öyle ki, öldürülen devrimcilerin uzuvlarını ya da başını getirenlere "kelle başı" parası bile tahsis etmiştir.

Katliamcılar için bugün göstermelik de olsa dava açılıyor, açılan davalar da adeta "iyi yapmışsınız" dercesine sonuçlandırılıyor. Katiller, ödüllendirilerek daha üst görevlere getiriliyor.

Halkın tüm kesimlerini içine alan bu baskı ve zulüm karşısında susmak, görmezden gelmek, "ben tek başımayım, ne yapabilirim ki" demek bile onursuzluk, kişiliksizlik, bu politikaların ortağı olmak demektir.

Gençlik, her dönem onurunu korumuş, iyiden, doğrudan yana olmuş, halkın her kesimini ve kendini hedef alan baskı ve terör karşısında kişiliğini faşizme teslim etmemiştir. Akıtılan kan, halkın kanıdır, anamızın, babamızın, kardeşimizin, arkadaşımızın, komşumuzun kanıdır. Hepimizin geleceğini karartmak için akıtılmaktadır.

Gelecek gençliğindir. Gençliğe ve halka karşı açılan savaşta, kaybetme, katletme, işkence ve tutsaklık politikalarına karşı mücadelede gençlik en önde, halkının yanında olmalıdır.

- Zindanların boşaltılması, tutsakların özgürlük talepleri için mücadele etmelidir. Cezaevleri sistemin aynasıdır. Sadece son bir kaç ay içerisinde Buca'da 3, Ümraniye'de 4 devrimci tutsak kalaslarla, demir sopalarla, gaz bombalarıyla vahşice katledilmiştir. Basında cezaevlerine yönelik olarak çıkan, devrimcileri hedef gösteren haberlerden yeni katliam hazırlıklarına tanık oluyoruz. Devletin tek politikası tutsakları teslim alamadığı, kişiliklerini yokedemediği noktada imha etmektir. Bunun için her yöntemi denemektedir.

Devrimci tutsaklar adaletsizliğe, zulme, sömürüye karşı çıktıkları için, mücadele ettikleri için cezaevlerindedirler. Gençlik, düşüncelerinden ölüm pahasına vazgeçmeyen, direnen tüm devrimci tutsakların yanında olmayı onurlu bir görev bilmelidir. Devrimci tutsaklar yalnız ve sahipsiz değildir. Onlara yapılan her türlü saldırı, gençliğe yapılmış sayılmalıdır ve cevapsız bırakılmamalı, en geniş kitleler bu konuda ayağa kaldırılarak, her türden devrimci eylemle faşizmin politikaları kırılmalı, "Tutsaklara Özgürlük, Zindanlar Boşalsın" şiarı yükseltilmelidir.

- Eğitim-Sağlık hakkının gaspedilmesine karşı mücadele edilmelidir. Alın terleriyle, emekleriyle bu ül-

kedeki zenginliklerin asıl sahibi olan milyonlar, eğitim, sağlık gibi en temel haklarından yoksun bırakılmaya çalışılıyor. Bu ülkede parası olmadığı için tedavi olamayan, ölüme terk edilen, hastanelerde rehin kalan insanlar vardır. Bu insanların sayısı az değildir. Gençlik, eğitim-sağlık gibi hizmetlerin bütün halk için eşit ve parasız olmasını savunmalı, bunun için mücadele etmelidir.

- Sosyal-kültürel faaliyetler üzerindeki baskıların kaldırılması için mücadele etmelidir. Emperyalist yoz ve bireyci kültür yaygınlaştırılarak halk kültürü yokedilmeye çalışılıyor. Bayağılık, yozluk, dejenerasyon düzenin tüm kurumlarından akmaktadır adeta. Buna karşılık halkın değerlerini savunan, halk kültürünü zenginleştirip geliştiren her türlü sosyal-kültürel faaliyet baskı altına alınmakta, kültür merkezleri kapatılmakta, halkın değerlerini savunan aydınlar, sanatçılar işkenceden geçirilmekte, katledilmekte ve zindanlara atılmaktadır.

Halkın olumlu tüm değerleri korunmalı, içselleştirilmeli, bu temeldeki sosyal-kültürel faaliyetler yaygınlaştırılarak, yöneltilen baskılara karşı mücadele edilmelidir.

- Çevre sorunlarına karşı duyarlılık artırılmalı, sorunların çözümü için mücadele edilmelidir. Kapitalizmin kar hırsıyla ülkenin doğal güzelliklerini yok ettiği, solunan havayı bile zehirlediği koşullarda sağlıklı bir çevrede yaşama hakkının takipçisi olunmalıdır.

Çığ, sel, deprem gibi felaketlerde yüzlerce insan yaşamını yitirmekte, geride kalanlar açlığa, sefaletle mahkum edilmektedir. Yaşananların kader olmadığı anlatılıp, ölümlerden devletin sorumlu olduğu teşhir edilmeli, sağlıklı, insanca yaşama koşulları için mücadele edilmeli, bu konudaki duyarlılığın artırılması için çalışmalar yapılmalıdır.

Gençlik Cephesi Vatanın Bağımsızlığı İçin Mücadele Etmelidir

Egemenler her ne kadar bir kaşık suda fırtına koparsalar da, ulusal onurun zerresine sahip değillerdir. Ülkeyi emperyalizme parça parça satan, bağımlılık anlaşmaları imzalayan, emperyalist üslerin açılmasına izin veren onlardır. Bugün ülkemizdeki ekonomik-sosyal-kültürel-askeri tüm politikalar, emperyalistler tarafından belirlenmekte, söyledikleri her söz işbirlikçileri için talimat niteliği taşımaktadır. Ülkenin gerçek efendisi emperyalizmdir. Hükümete kim gelirse gelsin, kendini halka değil, ABD'ye kanıtlamak zorundadır. Bu yüzden de koşulan ilk kapı emperyalist efendilerin kapısıdır. Bağımlılığı, aşağılanmayı büyük bir marifet gibi gösteren, emperyalist temsilcilere "bu ülke aslında sizindir" diyecek kadar kişiliksizleşenler, yıllardır gençliğe "dış mihrakların maşası, vatan haini" diyerek saldırdı.

Gençlik bu onursuzluğun, utancın ortağı olmadı hiç. Emperyalizme, onun politikalarına, yaptırımlarına boyun eğmedi. Amerikan askerleri, yetkilileri, istedikleri gibi dolaşamadılar ülkemizde. Sömürülen tüm ülkelerde duydukları "Yankee Go Home" sloganı ülkemizde de kulaklarında çınladı.

Gençlik Cephesi;

- Bağımlılık anlaşmalarına, emperyalist üslere, emperyalist kurum ve kuruluşlara bağımlılığa karşı mücadele etmelidir. Emperyalistlerle imzalanan anlaşmaların, emperyalist üslerin kuruluş amaçları en başta en geniş gençlik kitlelerine anlatılmalıdır. Bu bağımlılık anlaşmalarının iptal edilmesi, üslerin kaldırılması, emperyalist kurum ve kuruluşların ülkemizdeki hegemonyasına son verilmesini talep etmelidir gençlik.

- Vatan topraklarının işgaline karşı mücadele etmelidir. Ülkemizde "milli" sıfatını taşıyan ordu emperyalizmin ordusudur. Görevi emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarlarını korumak, halk muhalefetini bastırmaktır. Ordunun bu karakteri deşifre edilmeli, bu ordu aracılığıyla yapılan emperyalist işgale karşı mücadele

edilmelidir.

- Eğitim sisteminin emperyalist çıkarlara göre şekillendirilmesine karşı mücadele etmelidir. Emperyalizm sadece orduyu elinde tutarak değil, eğitim politikasını da belirleyerek çıkarlarını korumaktadır. Ülkemizde uygulanan eğitim politikası bunun en açık örneğidir, İzlenecek müfredata kadar her şey emperyalistlerce belirlenir. Bir tarafta Amerikan üniversitelerine benzer bir kaç üniversite, bir tarafta onlarca gecekondu üniversitesi, bir tarafta bilgisayarlı özel okullar, bir tarafta yıkık dökük sınıflar vardır. Bu görüntü ülkemiz gibi sömürge ülkelere biçilen rolün bir parçasıdır, Küçük bir azınlık düzenin yöneticisi olarak yetiştirilir. Çoğunluğa ise değer yitiminin, yozlaşmanın, bireyciliğin hakim olduğu bir eğitimsizlik layık görülür.

ABD'nin yönlendirdiği eğitim politikalarına karşı, ulusal değerleri esas alan, ülke gerçeğine uygun, üretime yönelik, bilimsel ve halk için eğitim savunulmalı, bu temelde mücadele edilmelidir.

Emperyalizmin ülkemizdeki varlığının en çok hissedildiği alanlardan biri de kültür işgalidir. Yoz, dejenere politikalar, daha çok da gençliği hedefler. Gençliğin ulusal kimliğinden uzaklaşması, değerlerini yitirmesi, batrya özendirilmesi emperyalizmin sömürsünün en önemli güvencesidir.

Gençlik özellikle bu kültürle mücadele etmeli, kişiliklerindeki her türlü yansımaları bulup ayıklamalı, ulusal kültür esas alınmalıdır.

Gençlik Cephesi Kürt Halkının Talepleri İçin Mücadele Etmelidir

Devletin katliamcı yüzünün en çıplak görüldüğü yer Kürdistan'dır. Kürt halkı on yıllarca yok sayılmış, her türlü talebine, başkaldırısına katliamlarla cevap verilmiştir. Kürt halkının üzerindeki terör dizginsizdir. Hala oluk oluk kan akmakta, yoksul Kürt köylüleri ve yurtsever gerillalar vahşice katledilmektedir. Yüzlerce köy yakılıp yıkılmakta, ormanlar, tarlalar ateşe verilmekte, halk çoluk-çocuk demeden katledilmektedir. Gerillaların kafaları, kulakları kesilmekte, milyonlarca insan yerinden, toprağından kopartılarak göçe zorlanmakta, toplama kamplarında tutulmaktadır.

Özel Tim, JITEM, MİT adı altındaki kontrgerilla elemanları hesap verme kaygısından uzak vahşet görüntüleri yaratmaktadırlar. İstediklerini öldürebilir, kaçıryp kaybedebilir, tecavüz edebilir, koca bir şehirde terör estirebilirler. Teşvik edilirler, kelle başına para alırlar.

Ancak tüm bu baskı ve katliamlar Kürt halkını susturamamış, ulusal bilincini yok edememiş, ayağa kalkışını bastıramamıştır.

Gençlik, tüm bu baskı ve katliam politikaları karşısında Kürt halkının yanında olmaya ve taleplerinin kararlı savunuculuğunu yapmaya devam etmelidir.

Gençlik Cephesi,

- Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı için mücadele etmelidir.

- Kürt halkının ana dilde eğitim hakkı için mücadele etmeli, kültürel değerlerine sahip çıkmalıdır. Yıllardır Kürt halkı asimile edilmeye, kültüründen, dilinden uzaklaştırılmaya çalışıldı. Kürtçe yasaklandı, insanlar çocuklarına bile kendi isimlerini takamaz oldular. Kürt gençliğinin ana dilde eğitim hakkı engellendi. Kürt halkının ulusal değerlerinin, kimliğinin yok sayılmasına karşı mücadele edilmelidir.

-Halkların kardeşliği savunulmalıdır. Ülkemiz halklar mozayığıdır. Kürt, Türk, Arap, Çerkes, Gürcü, Boşnak, Laz halkları yüzyıllardır aynı topraklarda aynı yazgıyı paylaşmışlardır. Bu halkların hepsi sömürülmüş, katliamlara, kıyımlara uğratılmış, dillerini, kültürlerini yaşama, geliştirme, kullanma hakları engellenmiştir. Egemenler tarih boyunca halk muhalefetine bastırmak, çarpıtmak için halklar arasında suni ayrılıklar, düşmanlıklar yaratmaya çalışmışlardır. Amaçları halkları birbirine kırdırmak, birbirlerine kin beslerken asil düşmanlarını görmelerini engellemektir. Bugün de bu oyun oynanmaya çalışılmaktadır. Oysa halkların düş-

manı ortak ve birdir.

Gençlik Cephesi her milliyetten, mezhepten halkların kimliğine sahip gençliği bağrında toplayarak, bu oyunu kendi cephesinden bozmalıdır. Her türlü parçalama, yabancılaştırma politikasına karşı "Halklar Kardeşdir" sloganı haykırılmalı, devletin böylesi politikaları açığa çıkartılmalı, halkları yakınlaştırmamın, ortak mücadele etmenin zemini güçlendirilmelidir. Bunun için her türlü çaba gösterilmelidir.

Gençlik Cephesi Halkın Yanındadır

Özellikle 80 sonrasında halkla gençliğin bağlan kopartılmaya çalışıldı. Gençlik okul duvarlarının dışına çıkmamalıydı. Çıktığında işçinin, köylünün, gecekondu halkının yanında olduğunda, birlikte mücadele ettiğinde neler yapabileceğini göstermişti. Bu yüzden gençliğin akademik-demokratik sorunları dönem dönem "masum öğrenci talepleri" diye gösterilirken, işçilerin, memurların grev, boykot vb. eylemlerinde destek veren, ayaklanmalarda gecekondu halkının yanında yer alan; Kürt halkına yönelik saldırılara karşı çıkan gençlik "provakatör", "kışkırtıcı" olarak adlandırıldı.

Gençliğin mücadele tarihi halkla, halkın mücadelesiyle bütünleşmiştir. Gençlik mücadelesini sadece kendi sorunlarıyla sınırlayacak, binlerce işçi, memur sokağa atılırken, halk kurşunlanırken sessiz, tepkisiz kalacak kadar bencil, halka ve vatana karşı sorumluluktan uzak ve onursuz değildir. Aydın karakteriyle, ataklığı ve çüretiyle her türlü engellemeye rağmen halkın yanında safim belirler.

Gençlik, işçi, memur, gecekondu halkının yaşadığı sömürü ve baskıyı kendi sorunu olarak bilir. Ezilen, sömürülen Türkiye halklarının yanındadır. Bu bakış açısıyla programlar oluşturulmalı, destek ve dayanışma faaliyetlerinde bulunulmalıdır.

Devrimci Yurtsever Gençliğe Çağrımızdır

Devrimci, ilerici, yurtseverler olarak geçmiş tarihimizde birlikteliklerin güzel örnekleri yaratılmamış, halkın karşısında, gençlik karşısında olumlu sınavlar verilmemiştir. Neredeyse bir bardak suda fırtınalar koparılmış, birlikler bozulmuştur. Bazen bir slogana, imzaya takılıp kalınmış, gençlik mücadelesindeki görevler unutulmuştur.

Oysa ortak paydaların yakalanması hiç de zor değildir. Her türlü küçük hesapları, beğenmezlikleri, sekterlikleri bir yana atarak, ayrılık noktaları değil, ortak paydalar büyütülmelidir. Bugün bu konuda atılan adımlar da vardır. Üniversiteli Öğrenciler Platformu çerçevesinde Taksim, Kızılay, Beyazıt eylemlerinde oluşturulan birliktelikler geliştirilmeli, programlı, örgütlü birlikteliklere dönüştürülmelidir. Birliktelikler için harcanacak çabalar pratikte karşılığını verecektir.

Gençlik Cephesi, duyarlı, demokrat tüm gençliğin ortak gücüdür. Haklarını istemek, haklı olmak yetmiyor. Kazanmak için güçlü olmak gerekiyor. Halklarımızın dediği gibi "birlikten kuvvet doğar" anlayışı gençliği daha da güçlü kılacaktır. Sorunlar ortaktır. Ortak sorunlar ve talepler etrafında biraraya gelmek için hiç bir engel yoktur.

Tüm Gençliğe Çağrımızdır

Gençlik Cephesi neyle ve nasıl olursa olsun bu düzene karşı tepki duyan, bir şeyler yapmak isteyen anti-faşist tüm gençliğin örgütlü gücüdür. Harcanan hiç bir çaba, yapılan hiç bir iş küçük ve önemsiz değildir.

Demokratik bir üniversite istiyorsan;
Eşitlik, eğitimde fırsat eşitliği istiyorsan;
Adalet istiyorsan;
Namuslu, onurlu bir yaşam istiyorsan;
Özgür yaşamak istiyorsan;
"Ben de varım" demelisin.

Öğrenci meclislerinde, komitelerde biraraya gelmeli, kendini özgürce ifade etme olanağını değerlendirmelisin. Kendi öz örgütlenmelerine sahip çıkmalı, var olanları güçlendirmelisin.

Güçlerimizi Birleştirdim

Gençlik Cephesi'nde Birleşelim, Kazanalım

